Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

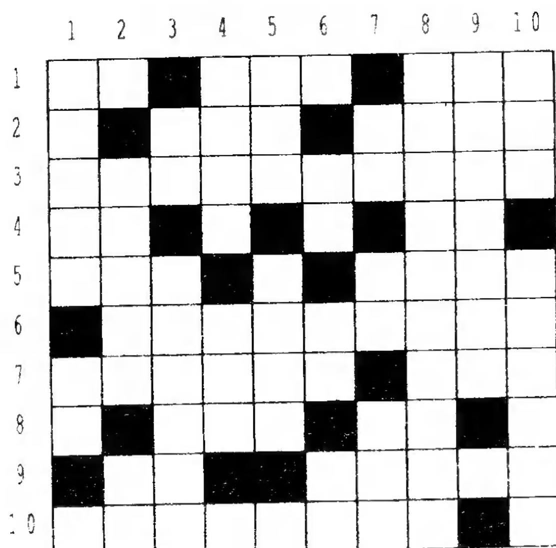
**Αργά βελτιώνεται η κατάσταση της υγείας του Γιάννη Σταθόπουλου ενώ ο Σωτήρης Ψαθάς είναι πολύ καλύτερα.
Αποπειράθηκε να τους δολοφονήσει ο φασίστας Θανάσης Μανώλογλου.**

ΑΘΗΝΑ, 21 ΑΠΡΙΛΗ 1995 - τεύχος 107

ΕΠΕΙΓΟΝ

Με ημερομηνία 19 Απριλίου 1995, εκδόθηκε "εμπιστευτικό" έγγραφο που στάλθηκε επειγόντως στις στρατιωτικές μονάδες όλης της Αττικής.
Θέμα του πολυσέλιδου εγγράφου : "Σχέδιο δράσης σε περίπτωση επεισοδίων με Αναρχικούς".
Το έγγραφο αφορά ιδιαίτερα την έγκαιρη και ασφαλή μετακίνηση στρατιωτικού προσωπικού στις μονάδες όπου υπηρετούν.
Σύμφωνα με το "σχέδιο", πρώτα ειδοποιούνται ατομικά όσοι θα πρέπει να παρουσιαστούν στις μονάδες τους και ν'αναλάβουν δράση.
Στη συνέχεια ορίζονται τα δρομολόγια των "λεωφορείων συλλογής" προσωπικού.
Ορίζεται ότι ανάλογα με την επικρατούσα κατάσταση, μπορεί να διαταχθεί ο οπλισμός των μετακινουμένων "με περίστροφο ή τυφέκιο".
Οι στρατιωτικοί, που περιλαμβάνονται στους καταλόγους των εκτάκτων αυτών κινητοποιήσεων, θα πρέπει - στην περίπτωση απουσίας από το σπίτι τους - να ενημερώνουν τους οικείους τους ή τηλεφωνικά την μονάδα τους για το πού βρίσκονται και να γνωρίζουν τα δρομολόγια των λεωφορείων, ώστε μόλις ειδοποιούνται να κατευθύνονται αμέσως στο πλησιέστερο "σημείο συλλογής"

σταυρόλεξο νο.31

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ

1. Μια νότα - Διοικητής της ήταν ο Ιωαννίδης - Η νέα τους ονομασία είναι "Μονάδες Μ". **2,** Χειμερινό σπορ - Εταιρία γαλακτοκομικών προϊόντων που χρηματοδοτεί τον "αντι"-τρολοκράτη βουλευτή της ΝΔ Π.Καμμένο **3.** Διέταζε και απαγόρευε. **4.** Ανάποδος πληθυντικός άρθρου - Το 21 με γράμματα **5.** Συνδικαλιστική φοιτητική παράταξη - Το στρατόπεδό του, στη Νέα Φιλαδέλφεια, ήταν ένα απ'τα κέντρα βασανιστηρίων της χούντας (αρχικά). **6.** Ο "οικονομικός εγκέφαλος" της 21/4/67. **7.** Τό όρνιο της χούντας στην καθαρεύουσα - Διαλεκτικό άρθρο (πληθ.,ανάποδα) **8.** Προστακτική που ανοίγει μάτια - Αρχαίος αττικός τύπος του "αν" **9.** Τα αρχικά της ΕΣΑ στα... αμερικάνικα - Βρύση (ανάποδα) **10.** Τοποθεσία της Αττικής που, επί χούντας, φιλοξενούσε τους πεζοναύτες και τους κρατουμένους τους

ΚΑΘΕΤΑ

1. Χουντικός πρωταίτιος, πεθερός του Κώστα Πλεύρη - Δυο όμοια σύμφωνα που συμπροφερόμενα σχηματίζουν υποκοριστικό γυναικείου ονόματος. **2.** Προκλητικό και θρασύ - Μουσική νότα **3.** Αρχικά νομοθετημάτων που ρυθμίζουν τη στρατιωτική ζωή - Χαρακτηρισμός του Παπακού ως "προσώπου". **4,** Αυτόν τον στόλο δεν τον ήθελαν και δεν τον θέλουν στη χώρα τους οι κάτοικοί της (αιτιατικά) - Επί χούντας λεγόταν "Αντι-ΕΦΕΕ". **5.** Ο ρόλος της στο πραξικόπημα έχει αποδειχθεί πως ήταν πρωταγωνιστικός - Ο "δούλος" στα αρχαία ελληνικά (η λέξη "δούλος" υπήρχε στα αρχαία σαν δάνειο από τα φρυγικά ή τα λυδικά). **6.** Άρθρο - Απευθυνόμενο σε μπάτσο συνεπάγεται ποινή επί εξυβρίσει - Γενική αρχαίας αναφορικής αντωνυμίας (θηλυκό). **7.** Έργο του η "Μαμά φρικιό" - Γράψιε ΛΕ - Το γαϊδουροτόμαρο στην καθαρεύουσα (ανάποδα). **8.** Η "τσίτα" του Παπαδόπουλου. **9.** Κωμόπολη της Λέσβου. **10.** Ειδικές παραστρατιωτικές ομάδες που έδρασαν επί χούντας στην επαρχία - Χαρακτηρισμός λεωφορείων, τηλεφωνημάτων και κομμάτων.

Ο Αναρχικός δεν είναι όργανο καμμιάς συγκεκριμένης Αναρχικής ομάδας. Όσοι συμμετέχουν στην έκδοσή του αγωνίζονται για μιαν ελεύθερη αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία, απαλλαγμένη από κάθε μορφής εξουσία κι εμπορικούς - κερδοσκοπικούς "νόμους". Στα παραπάνω πλαίσια, δεν απαιτείται η καταβολή κανενός είδους αντιτίμου για την απόκτηση του τεύχους. Οικονομική και κάθε άλλη ενίσχυση (συνεργασίες, υποδείξεις, ειδήσεις...) είναι ευπρόσδεκτη απ'όσους συμφωνούν με τις παραπάνω αρχές μας. Η αναπαραγωγή όλης ή μέρους της ύλης όχι μόνο επιτρέπεται, αλλά κι αποτελεί επιδίωξή μας. Η αξιοπρέπεια - και μόνο - επιβάλλει την αναφορά της πηγής των αναδημοσιευμάτων.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

(νο.30, τεύχος 106)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Ν	Ε	Σ	Τ	Ω	Ρ	■	Κ	Ο	Β
2	Ο	Μ	Ο	Ρ	Α	■	Ο	Υ	Ρ	Α
3	Σ	Υ	Ρ	Ω	■	Α	Κ	■	Α	Σ
4	Ο	■	Β	Α	Ρ	Ι	Α	Ν	Τ	Α
5	Κ	■	Ε	Σ	Ε	■	■	Ε	Ο	Ν
6	Ο	Μ	■	■	Ο	Β	Α	■	■	Ι
7	Μ	Ε	Τ	Α	Ν	Α	Σ	Τ	Ε	Σ
8	Ε	Τ	Ο	Σ	■	Ρ	Τ	■	Σ	Τ
9	Ι	Ρ	Λ	Α	Ν	Δ	Ι	Α	■	Ε
10	Α	Ο	■	Ν	Τ	Ο	Ρ	Β	Α	Σ

... έτσι απλά ...

Ήταν λίγα χρόνια μετά την πτώση της χούντας...

Ο Μήτσος, εκπαιδευτής λοχίας των καταδρομών στην Κύπρο, διωγμένος με τον ΑΣΠΙΔΑ, μπλεγμένος με ποινικά πριν τη χούντα, βασανισμένος - δικασμένος - φυλακισμένος επί χούντας με τη Δημοκρατική Άμυνα, χωρισμένος στη συνέχεια απ'τη γυναίκα του, συντριμμένος απ'τον θάνατο του 15χρονου γιού του, άνεργος, ανέστιος, ανάπηρος απ'τα βασανιστήρια στο ΕΑΤ/ΕΣΑ, φακελλωμένος Αναρχικός απ'τη μεταχουντική "δημοκρατία", ερείπιο στα 40 μόλις χρόνια του, συναντάει την ηλικιωμένη μάνα του συγκρατουμένου του επί χούντας Διονύση, δικηγόρου, με αρκετό παραδάκι και υποψήφιου βουλευτή :

- Τί κάνεις Μήτσο;

- Καλά είμαι γιαγιά. Μόνο που δεν έχω άλλο παντελόνι και τούτο που φοράω σχίστηκε... Δεν έχεις κανένα παλιό του Διονύση;

- Ό,τι θέλεις, Μήτσο μου. Και παντελόνι, και σακκάκι, και πουκάμισο... Μόνο που θέλω κι εσύ να τρέξεις, να παλέψεις, να βγει πρώτος ο Διονύσης μας !

- Σ'ευχαριστώ, γιγιά. Μα, δεν βαριέσαι... Τί να τα κάνω τα καινούρια ρούχα; Να τα σχίσω, σαν και τούτα; Δεν πειράζει... Δώσε χαιρετισμούς στον Διονύση...

Λίγους μήνες αργότερα, ο Μήτσος Κύργιος βρέθηκε νεκρός σ'ένα δωμάτιο φτηνού ξενοδοχείου στα Εξάρχεια, χωρίς να συνέλθει απ'το τελευταίο του μεθύσι. Τον Διονύση τον είδαμε πριν 2 μέρες στην TV. Βέβαια δεν αναφέρθηκε στον Μήτσο..

1967 - 1995
ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

28 ΧΡΟΝΙΑ ΚΛΕΙΝΟΥΝ ΣΗΜΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΤΑ ΤΑΝΚΣ ΤΟΥ ΠΑΤΤΑΚΟΥ ΕΠΕΒΑΛΑΝ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Την τελευταία;

Μήπως υπάρχουν ακόμη και σήμερα οι δυνατότητες επιβολής ενός νέου πραξικοπήματος; Κι αν ναι, τότε ποιές θα είναι οι επιπτώσεις του στο μέλλον μας; Κι ακόμη πώς θα πρέπει να το αντιμετωπίσουμε, πριν - αλλά και μετά - την εκδήλωσή του;

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ

Όταν, στις 21 Απρίλη του 1967, τα τεθωρακισμένα κατέβηκαν στην Αθήνα και κατέλυσαν την "δημοκρατία", η λέξη είχε ήδη χάσει το νόημα και το περιεχόμενό της.

Κατ'αρχήν, δεν ήταν απλώς "δημοκρατία", αλλά "δημοκρατία βασιλευομένη".

Έπειτα, η λέξη "δημοκρατία" δεν περιλαμβανόταν καν στην επίσημη ονομασία του ελληνικού κράτους, που ήταν σχέτα: "Βασίλειον της Ελλάδος".

Το πόσο "δημοκρατικό" ήταν το "βασίλειο", μπορεί κανείς εύκολα να το καταλάβει, αν ρίξει μια ματιά στην ιστορία του.

Όταν, το 1821, ξεσπάει η Επανάσταση (με στόχους πολύ ευρύτερους από την απλή "εθνική ανεξαρτησία") και, λίγο αργότερα, δημιουργείται το ελληνικό κράτος, το πολιτειακό, δηλαδή το πρόβλημα της οργάνωσης και της λειτουργίας του νέου ανεξάρτητου κράτους, λύνεται με τρόπους που κάθε άλλο παρά ανεξάρτητο το αποδεικνύουν.

Η επιβολή της απόλυτης μοναρχίας του Όθωνα, η συνταγματική επανάσταση της 3ης του Σεπτέμβρη του 1844, η αλλαγή της δυναστείας, η αβασίλευτη δημοκρατία του Παπαναστασίου, η παλινόρθωση της βασιλείας, η κατάλυση της ανεξαρτησίας από τα αξονικά στρατεύματα, διανθισμένα με πραξικοπήματα, αλλά και λαϊκές εξεγέρσεις, δείχνουν ότι η λύση του πολιτειακού προβλήματος της χώρας μας υπαγορευόταν ανέκαθεν από κάποια εκτός της χώρας κέν-τρα, που, βέβαια, την υπαγόρευαν σκοπεύοντας στη λύση των δικών τους και όχι των δικών μας προβλημάτων.

Η κατάταξη της Ελλάδας μεταξύ των νικητριών συμμαχικών χωρών του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου σφίγγει ακόμη περισσότερο τους δεσμούς της - και τα δεσμά της - με τη δύση. Η χώρα πρέπει να δεθεί αναπόσπαστα στο αντικομμουνιστικό στρατόπεδο. Έστω κι αν γι'αυτό χρειαστεί να περάσει διά του πυρός και του σιδήρου ενός απ'τους πιο άγριους εμφυλίους πολέμους της ιστορίας.

Φυσικά, ο εμφύλιος και το μετά τη λήξη του συνεχιζόμενο εμφυλιοπολεμικό κλίμα κάθε άλλο παρά ευνοούν την ανάπτυξη την ανάπτυξη "δημοκρατικών" θεσμών.

Κύριος στόχος του ελληνικού κράτους είναι η εξόντωση της αριστεράς. Όχι μόνο η φυσική, αλλά και πολιτική.

Την πρώτη, την καταφέρνει με τις εκτελέσεις, τις δολοφονίες, τις φυλακίσεις, τις εξορίες, τις εκτοπίσεις...

Οι θεσμοί και οι μηχανισμοί που αναπτύσσονται για την επίτευξη αυτού του στόχου είναι γνωστοί : έκτακτα στρατοδικεία, ειδικές "μονάδες ασφαλείας υπαίθρου" και "τάγματα εθνοφυλακής αμύνης", "κεντρική υπηρεσία πληροφοριών" (στα πρότυπα - και προέκταση - της αμερικάνικης Central Intelligence Agency), παρακράτος...

Ο δεύτερος στόχος, δηλαδή η πολιτική εξόντωση της αριστεράς, επιχειρείται με τη γνωστή και δοκιμασμένη μέθοδο της δημιουργίας μιας ισχυρής "δημοκρατικής", φιλελεύθερης παράταξης... με τη δημιουργία της Ένωσης Κέντρου.

Η τελευταία θα παίξει το ρόλο του αντικραδασμικού μηχανισμού και του "άλλου πόλου" στη δικομματική εναλλαγή στην πολιτική διακυβέρνηση της χώρας.

Φυσικά, η εξουσία παραμένει στα χέρια των ξένων και του μεγάλου κεφαλαίου.

"Ανθρώπινα, κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα" αποτελούν λέξεις κενές περιεχομένου στην προχουντική "δημοκρατία".

ΑΙΤΙΕΣ ΚΙ ΑΦΟΡΜΕΣ

Από τις 21/4/1967, εκατοντάδες είναι τα βιβλία και χιλιάδες τα άρθρα που έχουν γραφεί σχετικά με το γιατί έγινε το πραξικόπημα.

Θα πρέπει να τα διακρίνουμε σε "φιλοχουντικά" και "αντιχουντικά".

Τα πρώτα (που εμφανίζονται κύρια στη διάρκεια της δικτατορίας) εντοπίζουν τις αιτίες και τις αφορμές του πραξικοπήματος στον "κομμουνιστικό κίνδυνο".

Τα δεύτερα (που κύρια εμφανίζονται μετά την πτώση της χούντας) τις εντοπίζουν στην "ξένη επέμβαση".

Οι αντιχουντικές ερμηνείες προσπαθούν, βέβαια, να παρουσιάσουν τον "κομμουνιστικό κίνδυνο" σαν απλό επινόημα των πραξικοπηματιών.

Οι φιλοχουντικές ερμηνείες, απ'τη μεριά τους, αρνούνται την ανάμιξη των ξένων και του μεγάλου κεφαλαίου στην υπόθεση. Σύμφωνα με αυτές, οι ξένες δυνάμεις και το μεγάλο κεφάλαιο, που λυμαίνονταν την χώρα πριν τις 21/4/67, είναι αυτές που "ανατρέπονται από την εθνοσωτήρια επανάσταση των πατριωτών αξιωματικών".

ΥΠΗΡΧΕ "ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ" ;

Ανεπιφύλακτα ναι.

Οπωσδήποτε ο κίνδυνος αυτός δεν αντιπροσωπευόταν από την Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά, ούτε από το εκτός νόμου Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας.

Η πρώτη, σαν κοινοβουλευτικό κόμμα του ελληνικού βασιλείου, είχε κυριολεκτικά ευνουχιστεί από κάθε επαναστατικό και κομμουνιστικό χαρακτηριστικό της και είχε μεταβληθεί σ'ένα πρόσθετο "αμορτισέρ" για την εξουδετέρωση της όλο και μεγαλύτερης λαϊκής πίεσης. Αυτός ο προδιαγεγραμμένος ρόλος της την είχε μεταβάλει σε προθάλαμο της Ένωσης Κέντρου. Έναν προθάλαμο, όπου συγκεντρώνονταν οι αριστεροί της χώρας και πίεζαν την Ένωση Κέντρου, χωρίς να υπάρχει ο κίνδυνος να προσχωρήσουν σ'αυτήν ακραιφνή αριστερά στοιχεία και ν'αλλοιώσουν τον αστικό-φιλελεύθερο χαρακτήρα της.

Το δεύτερο, παράνομο, εξόριστο, ελεγχόμενο και διαλυμένο από τη σοβιετική γραφειοκρατία, δεν μπορούσε να παίξει παρά το ρόλο του "μπαμπούλα" που τρόμαζε τους μικροαστούς.

Ο κίνδυνος για την εξουσία αντιπροσωπευόταν από την συνεχώς διογκούμενη δυσαρέσκεια του κόσμου που έβλεπε το βιοτικό του επίπεδο να κατρακυλάει όλο και χαμηλότερα. Αντιπροσωπευόταν από την αδυναμία της Ενωσης Κέντρου και της ΕΔΑ να "χαλιναγωγήσουν τον όχλο". Αντιπροσωπευόταν από την άνθιση μιας νέας αριστεράς που ξεπερνούσε τις καθεστωτικές κομματικές γραφειοκρατίες και κοινοβουλευτικές διαδικασίες.

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

1967 - 1995
ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

συνέχεια απ'την προηγούμενη σελίδα

Με την επιβολή της δικτατορίας, η εκκόλαψη αυτής της νέας αριστεράς αναβλήθηκε για έξη ολόκληρα χρόνια.
Μόνο το 1972-73 αυτή η νέα - αντικοινοβουλευτική - αριστερά κάνει την εμφάνισή της στον ελλαδικό χώρο και, μάλιστα, στον περιορισμένο χώρο του φοιτητικού κινήματος, χωρίς μέχρι σήμερα να έχει συνδεθεί με πλατύτερα κοινωνικά στρώματα.

Ο ΞΕΝΟΣ ΠΑΡΑΓΩΝ

Φυσικά, υπήρχε κι ο "ξένος παράγων". Τα οικονομικά συμφέροντα των ΗΠΑ και της Δυτικής Ευρώπης στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής δεν μπορούσαν να επιτρέψουν στην Ένωση Κέντρου να κυβερνήσει την Ελλάδα, από κοινού - κατά πάσα πιθανότητα - με την ΕΔΑ. Όχι βέβαια επειδή η κυβέρνηση αυτή θα ήταν "αριστερή", αλλά επειδή θα ήταν μια κυβέρνηση δεσμευμένη από τη λαϊκή της βάση ν'ακολουθήσει μιαν αντιαμερικάνικη πολιτική, που - όσο κι αν θα ήταν χλιαρή - θα δημιουργούσε ρήγματα στο μέτωπο ΗΠΑ-Δυτικής Ευρώπης απέναντι στο μέτωπο ΕΣΣΔ-Αδεσμεύτων.
Οι Δυτικοευρωπαίοι δεν ήταν ούτε κι αυτοί διατεθειμένοι να χάσουν το χοντρό παιχνίδι του μεσανατολικού πετρελαίου μόνο και μόνο για να "κερδίσουν την ελληνική αγορά" και για να τονίσουν την αυτονομία τους απέναντι στους Αμερικανούς.
Η Σοβιετική Ένωση, απ'τη μεριά της, δεν ήταν ούτε αυτή διατεθειμένη να επιτρέψει την εγκαθίδρυση στην Αθήνα μιας "λαϊκομετωπικής" κυβέρνησης, που σε δεδομένη στιγμή θα ζητούσε τη βοήθεια της ΕΣΣΔ στην "αντι-ιμπεριαλιστική" στροφή, πράγμα που θα ανέτρεπε την επιβεβλημένη με τη συμφωνία της Γιάλτας τάξη πραγμάτων
Η ανάδειξη μιας "κεντροαριστερής" κυβέρνησης στις εκλογές της 28/5/1967, για όλους, μόνο φασαρίες μπορούσε να σημαίνει.
Η ανάδειξη μιας κυβέρνησης της ΕΡΕ - που φυσικά θα γινόταν με βία και νοθεία μεγαλύτερη από εκείνην του 1961 - απλά θα επέσπευδε τις δυσμενείς εξελίξεις.

Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Το αριστερό ρεύμα που φυσούσε στην προχουντική Ελλάδα ήταν ίσως αρκετά ισχυρό, δεν έπαυε ωστόσο να είναι σχέτος αέρας.
Οι οργανωμένες δυνάμεις αυτού του ρεύματος ήταν εγκλωβισμένες στην ηττοπαθή πολιτική της ΕΔΑ και στην ψευδεπίγραφη "δημοκρατική" πολιτική της Ένωσης Κέντρου.
Οι λίγες πραγματικά επαναστατικές δυνάμεις, που είχαν γλυτώσει απ'τις μετεμφυλιακές διώξεις και οι οποίες θα μπορούσαν ν'αντιταχτούν στη δικτατορία, βρίσκονταν υπό τη στενότατη παρακολούθηση των πρακτόρων των μυστικών υπηρεσιών, αλλά και των καλοθελητών της ΕΔΑ και της Ένωσης Κέντρου, που δεν δίσταζαν και τότε να τους καταγγέλλουν σαν "προβοκάτορες" ή ακόμη και σαν "φασίστες" και να τους παραδίνουν στις αστυνομικές κλπ. αρχές.
Οι δυνάμεις της "νέας αριστεράς", δηλαδή οι μαοϊκοί και οι τροτσκιστές φοιτητές ήταν - όπως είπαμε - εντελώς ανοργάνωτοι και δεν είχαν στην ουσία καμμιά σχέση με το κοινωνικό γίγνεσθαι και με τα δυσαρεστημένα κι έτοιμα να εξεγερθούν - στην πρώτη ευκαιρία - πλατειά λαϊκά στρώματα.
Όσο για τα τελευταία, δεν διέθεταν το απαραίτητο ιδεολογικό οπλοστάσιο που θα τους επέτρεπε να μετατρέψουν την εξεγερτικότητά τους σε κάτι περισσότερο από "μαχητική διεκδίκηση μισθολογικών αιτημάτων", μολονότι αποτελούσαν ένα γονιμότατο έδαφος για τη σπορά, τη βλάστηση και την ανάπτυξη τέτοιων ιδεών. Άλλωστε, αυτό ακριβώς ήθελαν να εμποδίσουν όλοι οι παράγοντες που ετοίμαζαν - ενεργητικά ή παθητικά - το πραξικόπημα της 21/4/1967...

Δεν θ'ασχοληθούμε με την περίοδο της χούντας. Τα όσα συνέβησαν στην περίοδο 21/4/67 - 24/7/74 είναι πράγματι πολυσυζητημένα (έστω κι αν δεν είναι εντελώς ξεκάθαρα) και, εκτός αυτού, δεν αποτελούν το σημερινό μας θέμα. Θ'αναφερθούμε σ'αυτά μόνον όπου αυτό θα είναι απαραίτητο και θα προχωρήσουμε στην εξέταση των δυνατοτήτων επιβολής μιας νέας δικτατορίας, στα χρόνια που έρχονται.

Η ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΧΟΥΝΤΑΣ

Στις 24/7/1974 έπεσε η χούντα. Η πτώση της - πολύ περισσότερο από την άνοδό της - επιδιώχθηκε να παρουσιαστεί σαν αποτέλεσμα κάποιας "φιλελεύθερης στροφής" στην πολιτική των ΗΠΑ.
Οπωσδήποτε ο "ξένος παράγων" έπαιξε τον ρόλο του σε συνδυασμό με την "ευρωπαϊκή στροφή" της μεγαλοαστικής ελληνικής τάξης και του ντόπιου κεφαλαίου.
Θα έπρεπε ωστόσο να πάσχει κανείς από τύφλωση για να μην δει την αλλαγή που είχε συντελεστεί - έστω κι αργά - μέσα στην ίδια την ελληνική κοινωνία.
Ιδιαίτερα στους κόλπους της ελληνικής αριστεράς, αυτή η καθυστερημένη αλλαγή υπήρξε τόσο τραγική, όσο και θεαματική.
Η "εκ των άνω επιβεβλημένη" ενότητα του ΚΚΕ αποδείχθηκε κενή περιεχομένου, ήδη από την διάσπασή του σε "εξωτερικό" και "εσωτερικό" το 1968. Ακόμη περισσότερο, όμως, η διάσπαση αυτή αποδείκνυε και το βαθύ χάσμα ανάμεσα στο κόμμα και στην ελληνική "εργατική τάξη" που - ακόμη και προπολεμικά - αποτελούσε το κύριο στήριγμα του κοινωνικού και - με ελάχιστες αποκλίσεις - του πολιτικού συντηρητισμού.
Η οικονομική και κοινωνική πολιτική της χούντας (αποκορύφωμα της αντεργατικής πολιτικής των προδικτατορικών κυβερνήσεων της δεξιάς και της κεντροδεξιάς) ριζοσπαστικοποιεί πλατειά στρώματα εργαζομένων. Η παραδοσιακή αριστερά, αλυσοδεμένη στο όραμα της νομιμοποίησής της, δεν ακολουθεί αυτή την πορεία ριζοσπαστικοποίησης των ελλήνων εργαζομένων. Μένει πίσω. Χάνει ακόμη και την "ευκαιρία", που της προσφέρει η χούντα, να ανακτήσει την παλιά της αντάρτικη αίγλη.
Η - κατά τα λοιπά σημαντικότατη διάσπαση του 1968 - για τους εργαζόμενους της χώρας δεν είναι παρά "μια ακόμη προδοσία" του κόμματος που σφετερίζεται τον τίτλο του "υπέρμαχου των εργατικών συμφερόντων" και αδιαφορούν γι'αυτήν. Οι ίδιοι οι κομμουνιστές, αλλά κι οι άλλοι αριστεροί, δεν την αντιμετωπίζουν παρά σαν μια καθαρά πολιτικάντικη κίνηση.
Την ίδια εποχή αρχίζει να σχηματίζεται μια άλλη αριστερά. Διαμορφώνεται πάνω στα πρότυπα του γαλλικού Μάη, αλλά και της επανάστασης της Πράγας.
Το 1972-73, αυτή η "άλλη" αριστερά εμφανίζεται σαν "πρωτοπόρα" στις αντιχουντικές κινητοποιήσεις της "αστικής χρυσής νεολαίας" της Ελλάδας, δηλαδή του φοιτητικού κινήματος.
Στις 13-14 Νοέμβρη του 1973, αυτή η "άλλη" αριστερά παίρνει την κατάσταση στα χέρια της, προχωρεί στην βίαιη αναμέτρηση με το καθεστώς, καταφέρνει να κινητοποιήσει μεγάλα στρώματα της αθηναϊκής - τουλάχιστον - κοινωνίας κι εκθέτει τα δυο ΚΚΕ στα μάτια όλου του λαού σαν ρεφορμιστικά και, στην ουσία, σαν δεκανίκια της εξουσίας.

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

1967 - 1995
ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

συνέχεια απ'την προηγούμενη σελίδα

Μετά την 24/7/1974, αυτή η "άλλη" αριστερά αρχίζει να ξεφεύγει απ'τα στενά πλαίσια του φοιτητικού κινήματος (το οποίο χάνει τον κινηματικό του χαρακτήρα). Παύει να είναι υπόθεση κάποιων απομονωμένων διανοούμενων. Κατεβαίνει στο δρόμο και συγκρούεται με τις δυνάμεις καταστολής του νέου "δημοκρατικού" καθεστώτος, στην απεργία της National Can, στο πλευρό των παραπηγματούχων του Περάματος και, κύρια , στις απεργιακές κινητοποιήσεις των οικοδόμων.

Το κυριότερο, ωστόσο, χαρακτηριστικό της πτώσης της χούντας είναι η **"ομαλή μετάβαση στην δημοκρατία"**.

ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Σήμερα, 21 χρόνια μετά την πτώση της χούντας, όλοι φαίνονται να ξεχνούν ότι ο πρώτος πρόεδρος της μεταχουντικής "δημοκρατίας" δεν ήταν άλλος από τον τελευταίο πρόεδρο της "προδημοκρατικής" χούντας, δηλαδή τον στρατηγό Φαίδωνα Γκιζίκη, που υποδέχθηκε και όρκισε πρωθυπουργό τον Καραμανλή.

Η ορκωμοσία του Καραμανλή υπό την προεδρία του Γκιζίκη σηματοδοτούσε την ουσιαστική συνέχιση της κυριαρχίας των ίδιων δυνάμεων στην ελληνική πολιτική σκηνή.

Θα μπορούσε κανείς να πει ότι την 24/7/74 η Ελλάδα δεν επέστρεφε, απλά στην προχουντική εποχή. Θα μπορούσε να πει ότι επέστρεφε και συνέχιζε την πορεία της "αβασίλευτης δημοκρατίας" του Παπανασταsίου... Πράγματι, κάποιοι έσπευσαν να το πουν. Το είπαν. Και συνεχίζουν να το λένε, αγνοώντας επιδεικτικά την ιστορία, την πραγματικότητα της εποχής μας κι ακόμη το ίδιο το νόημα των λέξεων. Η βασιλεία, βέβαια, καταργήθηκε. Το δημοψήφισμα, ωστόσο, της 8/12/1974 δεν έκανε τίποτε περισσότερο απ'το να επικυρώσει το χουντικό δημοψήφισμα.

Οι "πρωταίτιοι" της χούντας τιμωρήθηκαν. Από τις πρώτες, όμως, μέρες φάνηκε ότι το πράγμα σταματούσε εκεί.

Αντίθετα με την "άνοιξη της Πορτογαλίας", η ελληνική "μεταπολίτευση" - σημειώνουμε, κι είναι ενδεικτικό, ότι τότε την λέγαμε "αλλαγή" όρος που, αργότερα, έγινε σύνθημα του ΠΑΣΟΚ - δεν σημαδεύτηκε με απονομή λαϊκής δικαιοσύνης στους ασφαλίτες και τους χαφιέδες της δικτατορίας.

Στις 17 Νοέμβρη 1974, άλλωστε, πρώτη επέτειο του ξεσηκωμού του Πολυτεχνείου, η "δημοκρατία" έδειξε τα δόντια της (κύρια στην εξωκοινοβουλευτική αριστερά και σ'εκείνους που έτρεφαν αντιεξουσιαστικά οράματα), "τιμώντας" την επέτειο με την προκήρυξη των πρώτων "μεταδικτατορικών, ελευθέρων, δημοκρατικών" εκλογών, οργανωμένες από μια "οικουμενική" κυβέρνηση, που είχε βαλθεί να μας πείσει - **όπως κι η χούντα** - ότι **"τώρα, δεν υπάρχουν δεξιοί, αριστεροί και κεντρώοι υπάρχουν μόνο Έλληνες !"**. Από τις εκλογές αυτές προέκυψε μια δεξιά κυβέρνηση που είχε απόλυτη πλειοψηφία στη βουλή.

Από την πρώτη στιγμή, η "δημοκρατία" βάλθηκε να αποδείξει την αντιδημοκρατικότητά της.

Οι βασανιστές αθωώνονται,ο ένας μετά τον άλλον, για να επανενταχθούν αργότερα ξανά στον κρατικό μηχανισμό. Οι δικαστές που συμμετείχαν στις συνθέσεις των εκτάκτων στρατοδικείων προάγονται και σήμερα ελέγχουν ολόκληρο το χώρο της δικαιοσύνης. Στο στρατό, τα "σταγονίδια" - μ'εξαίρεση τους "πρωταίτιους" και τους "πραξικοπηματίες της πυτζάμας", του Φλεβάρη του 1975, παραμένουν στα πόστα τους. Οι υπεύθυνοι της κυπριακής τραγωδίας δεν δικάζονται. Κι η "δημοκρατία", στ'όνομα της δημοκρατίας (!) δέχεται σαν "πατέρες του έθνους" τους φασίστες της ΕΔΕ του Γαρουφαλιά, τους εθνικιστές της Εθνικής Παράταξης του Στ. Στεφανόπουλου, τους βασιλικούς του Κουρούκλη, για να φτάσει σε λίγο ν'αποδέχεται και τους χουντικούς της ΕΠΕΝ. Σήμερα, στο όνομα αυτής της "δημοκρατίας", καταντήσαμε να διεκδικούν την ψήφο μας οι χιτλερικοί καραγκιόζηδες της Χρυσής Αυγής του Μιχαλολιάκου...

Στο μεταξύ, τα δικαιώματα των πολιτών της χώρας συνεχώς περιστέλλονται. Νόμοι αντι-"τρομοκρατικοί" και αντεργατικοί ψηφίζονται ο ένας μετά τον άλλον, με την χλιαρή αντίδραση ή με την ωμή συνενοχή της εκάστοτε "αξιωματικής αντιπολίτευσης".

Η πρώτη περίοδος της μεταπολιτευτικής "δημοκρατίας", η περίοδος της πρώτης διακυβέρνησης της χώρας από τη Νέα Δημοκρατία, τελειώνει με την άνανδρη δολοφονία της Κανελλοπούλου και του Κουμή τους πυροβολισμούς στο Πολυτεχνείο που τραυματίζουν βαρύτατα τον Παπαπολυμέρου και τον Πατρώνη και τον άγριο ξυλοδαρμό όσων συμμετέχουν στην πορεία της 17/11/80, από τους "άντρες" των ΜΑΤ που έχουν αντικαταστήσει τους "ΕΣΑ-ΕΣ-ΕΣ-Βασανιστές".

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

Στις 18/10/1981, η χώρα πανηγυρίζει την από μακρού αναμενόμενη εναγωνίως "νίκη του σοσιαλισμού".

Μια απ'τις πρώτες "επιτυχίες" της "σοσιαλιστικής" κυβέρνησης είναι το χτύπημα των πρώτων καταλήψεων σπιτιών που σημειώνονται στον ελλαδικό χώρο (Βαλτετσίου, Νέο Ηράκλειο, Ηράκλειο Κρήτης κλπ.). Ο "σοσιαλιστής" υπουργός δημόσιας τάξης, Σκουλαρίκης δηλώνει ξεδιάντροπα στους δημοσιογράφους : **"αφήσαμε να περάσουν δυο μήνες πριν επέμβουμε, ώστε οι περίοικοι να αγανακτήσουν με τα όργια, τη χρήση ναρκωτικών και τα λοιπά εγκλήματα που <u>θα διέπραττ</u>αν οι Αναρχικοί..."**.

Λίγο αργότερα, ο χριστιανοδημοκράτης ακροδεξιός Στέλιος Παπαθεμελής, μιλώντας στη Βουλή (το 1982, κατά την ψήφιση του "φιλεργατικού σοσιαλιστικού" νόμου 1264/82, που αντικατέστησε τον "αντεργατικό φιλελεύθερο" νόμο 330 της Νέας Δημοκρατίας), και πάλι ξεδιάντροπα "τσιτάρει" τον Γάλλο θεωρητικό του φασισμού Λακορνταίρ [1]: **"...ανάμεσα στον ισχυρό και τον αδύνατο, ανάμεσα στον φτωχό και τον πλούσιο, ανάμεσα στον κύριο και τον υπηρέτη, είναι ο νόμος που απελευθερώνει και η ελευθερία που υποδουλώνει..."**.

Αντίθετα από τη Νέα Δημοκρατία που "φιλελευθερίζει", το ΠΑΣΟΚ, παρά την "αντιστασιακή κατά της χούντας" καταγωγή του και την τροτσκιστική θητεία του αρχηγού του (θητεία που έληξε άδοξα όταν κάρφωσε τους συντρόφους του στην μεταξική ασφάλεια σ'αντάλλαγμα της προσωπικής του ελευθερίας), καιρακυλάει όλο και περισσότερο στον αχαλίνωτο κρατισμό, χωρίς βέβαια να λέει όχι στις περί ιδιωτικοποιήσεων επιταγές των ξένων επικυριάρχων του. Πριν τη λήξη της πρώτης 8ετίας της κυβερνητικής του θητείας, το ΠΑΣΟΚ έχει κιόλας εκφράσει τις εθνικιστικές του τάσεις στον τομέα τόσο της εξωτερικής ("Βυθίσατε το ΧΟΡΑ"), όσο και της εσωτερικής (ανηλεές κυνηγητό Μεταναστών, Τσιγγάνων, Τούρκων της Θράκης κλπ.) πολιτικής.

Η προσφορά του στον τομέα του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων γίνεται φανερή όταν στις 17/11/1985, ο μπάτσος Μελίστας δολοφονεί εν ψυχρώ τον Μιχάλη Καλτεζά.

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

1967 - 1995
ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

συνέχεια απ'την προηγούμενη σελίδα
Μετά από την θεατρική "παραίτηση" των Κουτσόγιωργα-Τσούρα, που δεν γίνεται δεκτή, ο Μελίστας παραπέμπεται σε μια παρωδία δίκης, όπου "φυσικά" οι διατεταγμένοι δικαστές τον αθωώνουν.
Και "φυσικά" καταγγέλλονται σαν "αντιδημοκρατικοί" όσοι αγανακτούν με τα πράσινα "σοσιαλιστικά" καμώματα...
Παρ'όλα αυτά, στη διάρκεια αυτής της περιόδου το ΠΑΣΟΚ εξακολουθεί να παίζει το ρόλο της βαλβίδας αποπίεσης της ελληνικής κοινωνίας και αρκετοί είναι εκείνοι που εξακολουθούν να τρέφουν αυταπάτες σχετικά με τον "σοσιαλιστικό προσανατολισμό" του.

Η ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Η πίεση της βάσης των δυο κομμουνιστικών κομμάτων ("εσ" και "εξ") που προκύπτουν από τη διάσπαση του 1968 καθώς και η πίεση που ασκεί στην αριστερά ο όλο και οξύτερος διπολισμός οδηγούν τις ηγεσίες των ΚΚ στο πείραμα της Ενωμένης Αριστεράς που, βέβαια, δεν οδηγεί με τη σειρά του παρά σε μεγαλύτερη διεύρυνση του μεταξύ τους χάσματος.
Το επιλεγόμενο "εξωτερικό" ΚΚΕ δεν μπορεί να ξεφύγει από τις ιστορικές του καταβολές. Η βάση του αποτελείται από κάποια νεολαία που εμπνέεται από τη μυθολογία (κι όχι τόσο απ'τα ιστορικά διδάγματα) της εθνικής αντίστασης και του εμφυλίου (σημειώνουμε ότι ο όρος "εμφύλιος" αντικαθιστά τον προχουντικό και χουντικό όρο "συμμοριτοπόλεμος" το 1989). Η μέση του στελέχωση αποτελείται από παλιούς αγωνιστές της αντίστασης και του εμφυλίου και - κύρια - από προχουντικούς ΕΔΑΐτες και ελάχιστους Λαμπράκηδες. Το θρησκευτικό στοιχείο είναι έτσι, αναπόφευκτα, εντονώτατο στο μεταχουντικό ΚΚΕ, που - στην προσπάθειά του να ανακτήσει την παλιά του αίγλη - ανακαλύπτει, εκτός από την εξιδανικευμένη του ιστορία, και το "αλάθητό" του "αλά-θητο" που αντλείται περισσότερο από την πίστη των οπαδών του, παρά από την μαρξιστική του ιδεολογία και κοσμοθεωρία. Παράλληλα, οι συνεχείς διωγμοί που υφίσταται από το 1936 μέχρι το 1974 δημιουργούν στα μέλη, αλλά και στους απλούς ψηφοφόρους του, το συναίσθημα μιας κλειστής κάστας ολίγων και εκλεκτών φωτισμένων. Φυσική συνέπεια όλων αυτών είναι η απομόνωση του ΚΚΕ από τους εργαζόμενους και η μόνη του σχέση με τα προβλήματά τους είναι η πυροσβεστική συνδικαλιστική του παρουσία στους αγώνες, όπου δεν διστάζει ν'αποκαλέσει επανειλημμένα "προβοκάτορες" και "φασιστοειδή" τα πιο προωθημένα τμήματα της - μη δυνάμενης να οριοθετηθεί πια - εργατικής τάξης. Σ'αυτό, βέβαια, βοηθάει και η ψυχολογία της ήττας που έχουν αποκτήσει οι ηγέτες και τα πιο ηλικιωμένα στελέχη του μετά τη συντριβή των δυο ανταρτικών και τη μακρόχρονη παρανομία.
Το αυτοπροσδιοριζόμενο σαν ΚΚΕ "εσωτερικού", απ'τη μεριά του, προσπαθεί - με κάποια ειλικρίνεια - να διδαχθεί από τα όσα έχουν συμβεί στο μεταξύ, τόσο στην Ελλάδα, όσο και στις άλλες χώρες - κύρια σ'εκείνες του κρατικομονοπωλιακού καπιταλισμού, τις οποίες ωστόσο δέχεται σαν σοσιαλιστικές που ψάχνουν το "ανθρώπινο πρόσωπό" τους. Οι ηγέτες και τα στελέχη του προέρχονται από το χώρο της προχουντικής ΕΔΑ και από το μεγαλύτερο μέρος των Λαμπράκηδων. Η μακρόχρονη κοινοβουλευτική παράδοση των περισσοτέρων τους "παντρεύεται" κατά περίεργο τρόπο με το πιο επαναστατικοποιημένο κομμάτι της νεολαίας της μικροαστικής τάξης κι με μια μεγάλη μερίδα προοδευτικών αλλά, οπωσδήποτε, μη-επαναστατών διανοουμένων. Η όλη ατμόσφαιρα θυμίζει φιλολογικό σαλόνι των αρχών του αιώνα και, συχνά, αναφέρεται σαν τέτοια. Η παρουσία του ΚΚΕ εσ. στον εργατικό χώρο είναι ανύπαρκτη και μόνο στα πανεπιστήμια καταφέρνει ν'ακουστεί η φωνή του. Απέναντι στην "νέα αριστερά" εμφανίζεται διαλλακτικότερο από το ΚΚΕ, προσπαθώντας έτσι να διευρύνει τις επιρροές του και ν'αντλήσει ψήφους.
Έχοντας αποβάλει και τα τελευταία ίχνη της επαναστατικότητάς της, η κοινοβουλευτική αριστερά (στην οποία συγκαταλέγονται και τα μεταχουντικά υπολείμματα της ΕΔΑ) δεν μπορεί να παίξει κανέναν ρόλο πέρα από το να προσφέρει "δημοκρατικό άλλοθι" στην κοινοβουλευτική δικτατορία που διαδέχεται την στρατιωτική.
Το τέλος της δεύτερης μεταχουντικής περιόδου (1989) θα την δει να συνεργάζεται (για μιαν ακόμη φορά "συνασπισμένη") με την φιλελεύθερη Νέα Δημοκρατία.

Η ΕΞΩΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Η απώλεια της επαναστατικότητας της "επίσημης" κοινοβουλευτικής αριστεράς, ήδη από την εποχή της χούντας προσφέρει έδαφος και "λόγο ύπαρξης" σε μια ποικιλία αριστερών κι αριστερίστικων ομάδων.
Μπορούμε να διακρίνουμε δυο κατηγορίες τέτοιων ομάδων : Τις "ορθόδοξες μαρξιστικές" και τις "ανανεωτικές μαρξιστικές". Στις πρώτες εντάσσουμε τις διάφορες μαρξιστικές-λενινιστικές και τροτσκιστικές ομάδες. Στις δεύτερες, κάποιες ομάδες που ξεπήδησαν από τους κόλπους των Ελλήνων φοιτητών του εξωτερικού, μετά το Μάη του 1968, όπως η ΟΠΑ (Ομάδα για μια Προλεταριακή Αριστερά) του Καραμπελιά, η Β' Πανελλαδική κλπ.
Οι ομάδες αυτές - ανεξαρτήτως κατηγορίας - χαρακτηρίζονται από την υπερεπαναστατικότητά τους, αλλά και από την συμμετοχή τους, με τον ένα ή τον άλλον τρόπο, στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι των εκλογών. Έμειναν εκτός κοινοβουλίου, αλλά η κριτική τους δεν προχώρησε σε κριτική του κοινοβουλευτικού συστήματος (που στην ουσία το έβλεπαν σαν μια δυνατότητα να "μετρήσουν τις δυνάμεις" τους ή ακόμη και σαν "εφαλτήριο για να πάρουν την εξουσία"). Είναι ομάδες εξωκοινοβουλευτικές, όχι όμως και αντικοινοβουλευτικές. Με ελάχιστες εξαιρέσεις τα μέλη όλων τους ανήκουν στη νεολαία.
Ο ρόλος τους περιορίζεται στην άσκηση κριτικής στα αριστερά κόμματα που μετέχουν στο κοινοβούλιο καθώς και στη διοργάνωση κάποιων διαδηλώσεων (αρκετά μαχητικών μέχρι το 1990)

Η ΑΝΤΙΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Η βαθύτερη έννοια της δημοκρατίας αποτελεί αντικείμενο αναζήτησης στην ιστορία όλων των σύγχρονων κρατών, τουλάχιστον μετά τη γαλλική επανάσταση του 1789 και τη γενικευμένη χρήση της λέξης.
Η κατάχρηση και ο σφετερισμός του όρου στις μέρες μας, ακόμη κι από σωγνά τυραννικά καθεστώτα, κάνουν αυτή την αναζήτηση ακόμη πιο αγωνιώδη.
Ένα από τα πιο αντιδημοκρατικά στοιχεία της σύγχρονης "δημοκρατίας" είναι ο θεσμός του κοινοβουλίου και, πιο συγκεκριμένα, η διακυβέρνηση των κρατών από "αιρετούς αντιπροσώπους του κυρίαρχου λαού", όπως ορίζεται σ'όλα σχεδόν τα συντάγματα των σύγχρονων κρατών.
Ακόμη κι οι πιο ένθερμοι υποστηρικτές του κοινοβουλευτικού συστήματος χαρακτηρίζουν την "κοινοβουλευτική δημοκρατία" σαν "το λιγότερο κακό απ'όλα τα πολιτεύματα".

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

1967 - 1995
ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

συνέχεια απ'την προηγούμενη σελίδα

Η "δημοκρατία", ωστόσο, δεν έχει μόνο τους φίλους και υποστηρικτές της. Έχει και τους εχθρούς και τους αντιπάλους της.
Σ'αυτούς δεν περιλαμβάνονται μόνο οι θιασώτες των ολοκληρωτικών συστημάτων διακυβέρνησης, που θεωρούν τη "δημοκρατία" αναποτελεσματική, στον βαθμό που δεν εξασφαλίζει την εξουσία των "ικανοτάτων και αρίστων".
Περιλαμβάνονται κι εκείνοι που της ασκούν κριτική "απ'τα αριστερά" και την θεωρούν απαράδεκτα καταπιεστική και πνιγηρή για τα άτομα, ιδίως στην κοινοβουλευτική της μορφή.
Στους τελευταίους αυτούς "αντιδημοκράτες" κατατάσσονται δυο κυρίως είδη : οι αμεσοδημοκράτες και οι αντεξουσιαστές.
Η διάκριση ανάμεσά τους είναι δύσκολη, αν και δεν είναι απλά θεωρητική. Οι πρώτοι επιδιώκουν τη διεύρυνση της νομοθετικής, εκτελεστικής και δικαστικής εξουσίας σε σημείο που να περιλαμβάνει εξ ίσου όλους τους κατοίκους της επικράτειας. Οι δεύτεροι επιδιώκουν την πλήρη κατάργηση όλων αυτών των εξουσιών και την αντικατάστασή τους από τη συμφωνία των ελευθέρων απόψεων των ελευθέρων ατόμων. Και στις δυο περιπτώσεις, το ζητούμενο είναι η διασφάλιση των "δικαιωμάτων των μειονοτήτων και των μεμονωμένων ατόμων". Η προτεινόμενη λύση είναι η γενική συνέλευση σαν μοναδικό όργανο λήψης μη-δεσμευτικών αποφάσεων.
Η αντικοινοβουλευτική αριστερά, όπως και η αντικοινοβουλευτική δεξιά, συναντιούνται με ποικίλλες μορφές κι ονομασίες σ'όλες τις χώρες και σ'όλες τις περιόδους της σύγχρονης ιστορίας.
Οι καθε απόχρωσης συντηρητικοί πολιτικοί, θεωρητικοί, διανοούμενοι δεν μπορούν ή μάλλον δεν θέλουν να δούν καμμιά διαφορά μεταξύ τους. Τους βολεύει - και τους συμφέρει - να μιλούν απλά κι αφηρημένα για "τα άκρα", που "κάπου συναντιούνται".
Αν ωστόσο οι δεξιοί αντικοινοβουλευτικοί είναι αντιδημοκράτες (χωρίς εισαγωγικά), οι αριστεροί αντικοινοβουλευτικοί είναι οι μόνοι, χωρίς εισαγωγικά και προσδιοριστικά επίθετα, δημοκράτες.
Η αντικοινοβουλευτική αριστερά μπαίνει, και μάλιστα θεαματικά, στην σύγχρονη πολιτική σκηνή, τον Μάη του 1968. Από την εποχή ωστόσο της Επανάστασης του Κρόμγουελ στην Αγγλία [2] ή και πιο παλιά, αυτή η αντικοινοβουλευτική αριστερά δίνει το παρόν σ'όλους τους κοινωνικούς αγώνες. Τον Μάη του '68, απλώς επανεμφανίζεται, ίσως πιο συγκροτημένη κι οργανωμένη.
Στην Ελλάδα εμφανίζεται την ίδια εποχή. Στην αρχή σαν μια μικρή "ελίτ" κάποιων διανοουμένων θεωρητικών και ακτιβιστών, σύντομα όμως μεταβάλλεται σε ισχυρό, τουλάχιστον θεωρητικό, ρεύμα. Το 1973 πρωταγωνιστεί στην εξέγερση ενάντια στη χούντα και μένει καταγραμμένη στην ιστορία σαν "200 προβοκάτορες" [3].
Μετά την πτώση της δικτατορίας, η αντικοινοβουλευτική αριστερά, αν και ανοργάνωτη και ασυγκρότητη, συμμετέχει στους κοινωνικούς αγώνες, είτε μαζί με την εξωκοινοβουλευτική αριστερά, είτε αυτόνομα, βάζοντας παντού την σφραγίδα των ιδεών της (ιδέες περί "εργατικών συμβουλίων", "συμμετοχικών διαδικασιών", "άμεσης δράσης" κλπ).
Ο ρόλος της είναι - από τις ίδιες της τις αρχές και ιδέες - ελάχιστα άμεσος στις πολιτικές, αλλά βαθύτατα καταλυτικός στις κοινωνικές εξελίξεις.
Αυτή η αντικοινοβουλευτική αριστερά, ωστόσο, έχει μπει σήμερα στο στόχαστρο της "δημοκρατικής" εξουσίας, που δεν επιδιώκει τόσο την εξόντωση, όσο την χρησιμοποίησή της σαν "άλλοθι" των αντιδημοκρατικών στροφών της.

Η ΔΕΞΙΑ

Η δικτατορία απέδειξε περίτρανα, στα επτά της χρόνια, ότι τα προχουντικά μεγάλα κόμματα, η Εθνική Ριζοσπαστική Ένωση και η Ένωση Κέντρου, όχι μόνο δεν κατόρθωσαν να την αποτρέψουν, αλλά κι ότι δεν είχαν την δύναμη να της αντισταθούν.
Μετά την πτώση της δικτατορίας αποδείχτηκε ότι τουλάχιστον η ΕΡΕ είχε συμμετάσχει και στην προετοιμασία της.
Η Ένωση Κέντρου δεν μπορεί να εκπροσωπήσει πια καμμιά μερίδα ούτε του πληθυσμού, ούτε και του κεφαλαίου. Σιγά-σιγά φθίνει και τέλος εξαφανίζεται για πάντα απ'την ελληνική πολιτική σκηνή.
Η ΕΡΕ δεν μπορεί βέβαια να εκπροσωπήσει την παραδοσιακή δεξιά μετά τις 24/7/1974.
Δεν ξέρουμε αν η ιδέα ήταν του Καραμανλή ή του Αβέρωφ. Το νέο κόμμα βαφτίζεται "Νέα Δημοκρατία".
Φυσικά, δεν έχει τίποτε "νέο", εκτός ίσως από κάποιους πρώην κεντρώους και αποστάτες, σαν τον Μητσοτάκη και τον Θανάση Κανελλόπουλο.
Παρ'όλα αυτά καταφέρνει να ελιχθεί αποτελεσματικά. Παίρνει την απόλυτη πλειοψηφία στις εκλογές του 1974 και την σχετική στις εκλογές του 1977. Σχηματίζει την πρώτη (οικουμενική) και την δεύτερη μεταχουντική κυβέρνηση. "Τιμωρεί" τους πρωταιτίους του πραξικοπήματος της 21/4/67 και τον Ιωαννίδη, για το πραξικόπημα της 25/11/73. Διώχνει οριστικά τον Γλύξμπουργκ με το δημοψήφισμα της 8/12/74. Παγώνει τις σχέσεις της χώρας με το ΝΑΤΟ. Προχωρεί στην επανενεργοποίηση της συμφωνίας του 1960 για την ένταξη της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα. Ομαλοποιεί τις σχέσεις της με τις "σοσιαλιστικές" χώρες των βορείων συνόρων. Και - το κυριότερο - καταφέρνει να πείσει την πλειοψηφία του ελληνικού λαού πώς όλα αυτά, τα κάνει στην πραγματικότητα, ειλικρινά... πως δεν πρόκειται για κάποιο παιχνίδι.
Κι όμως... Πρόκειται για παιχνίδι. Παιχνίδι πολύ άσχημο στις πλάτες των κατοίκων αυτής της χώρας

Η ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΑΠ'ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΕΝΩΤΕΡΗ

Πολλά έχουν γραφτεί για την πάλη των τάξεων στην Ελλάδα. Στην συντριπτική τους πλειοψηφία αφορούν τους αγώνες της εργατικής τάξης ή των αγροτών.
Ελάχιστα, ωστόσο, έχουν γραφτεί για την ελληνική αστική τάξη και ιδιαίτερα για την μεσο- και μικροαστική [4].
Η ελληνική μικρομεσαία αστική τάξη (οριζόμενη με κριτήριο το εισόδημα και το βιωτικό της επίπεδο κι όχι με τη στενή μαρξιστική έννοια της ιδιοκτησίας μέσων παραγωγής) αποτελεί την πολυαριθμότερη της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας.
Σύμφωνα με το κριτήριο που ορίσαμε παραπάνω, σ'αυτή την τάξη περιλαμβάνονται κι οι περισσότεροι από τους δημοσίους υπαλλήλους και τους υπαλλήλους των διαφόρων επιχειρήσεων του δημοσίου (ΟΤΕ, ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ, ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ, ΟΣΕ κλπ.).
Τα υπόλοιπα μέλη αυτής της τάξης ασχολούνται με τον τριτογενή οικονομικό τομέα (υπηρεσίες, εμπόριο) ενώ ελάχιστοι είναι εκείνοι που παράγουν κάποια αγαθά ή που, έστω, ασχολούνται με την μεταποίηση πρώτων υλών.

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

1967 - 1995
ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

συνέχεια απ'την προηγούμενη

Οι δείκτες παραγωγής διαρκώς πέφτουν. Η ελληνική παραγωγή δεν καλύπτει την αυξανόμενη εξωτερική ζήτηση (κύρια από τις χώρες της ανατολικής Ευρώπης, της Ασίας και της Αφρικής), και φυσικά δεν μπορεί να καλύψει την εσωτερική.

Έτσι, η ελληνική οικονομία υποχρεώνεται σήμερα να εισάγει αγαθά, τα οποία κάποτε παράγονταν εδώ σε αφθονία (ελαιόλαδο, φρούτα, κρέας αμνοεριφίων, καπνός...).

Παράλληλα, οι ελληνικές επιχειρήσεις που ανοίγονται προς τις χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ περιορίζουν όλο και περισσότερο τις δραστηριότητές τους στην μεταφορά αγαθών που δεν παράγονται στην Ελλάδα, αλλά αγοράζονται και μεταπωλούνται.

Δεν χρειάζεται να είναι κανείς οικονομολόγος για να καταλάβει ότι η ελληνική οικονομία, αντί να στηρίζεται στην παραγωγή, στηρίζεται στις συνεχώς αυξανόμενες εισαγωγές και άρα στην ισοτιμία της δραχμής προς τα ξένα νομίσματα (μάρκο, δολλάριο, γιεν...) με αποτέλεσμα την καθήλωση του εργατικού εισοδήματος και της; αγοραστικής δύναμης. Ισοτιμία, στη διαμόρφωση της οποίας μηδαμινός είναι ο ρόλος της ελληνικής οικονομίας και οικονομικής πολιτικής.

Η υποχρέωση της Ελλάδας, ν'ακολουθεί κανόνες (υπαγορευόμενους από άλλους) στην αναζήτηση ξένων αγορών για ξένα προϊόντα, δεν μπορεί να μείνει χωρίς συνέπειες στην εσωτερική πολιτική που ακολουθούν οι εκάστοτε κυβερνήσεις της.

Το συνεχώς διογκούμενο εξωτερικό χρέος, από την άλλη μεριά, επισείει διαρκώς τον κίνδυνο μιας χρεωκοπίας κι ενός ασφυκτικού "διεθνούς οικονομικού ελέγχου" ή έστω (όπερ και πιθανότερο) ενός παγώματος της επιδότησης της Ελλάδας από τα ταμεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Στον τομέα της διεθνούς πολιτικής, όλα τα παραπάνω μεταφράζονται σε "πιέσεις επί των εθνικών μας θεμάτων".

ΣΥΡΡΙΚΝΩΣΗ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

Από το 1974 μέχρι σήμερα γινόμαστε καθημερινά μάρτυρες μιας όλο και μεγαλύτερης συρρίκνωσης των ατομικών, κοινωνικών και πολιτικών μας ελευθεριών και δικαιωμάτων.

Πρέπει να πούμε ότι αυτή η συρρίκνωση δεν γίνεται με "δημοκρατικούς" τρόπους. Δεν εκφράζεται τόσο με την επίσημη υιοθέτηση κάποιων αντιλαϊκών μέτρων από τη νομοθετική εξουσία (αν και πάμπολλα είναι τα περισταλτικά των ελευθεριών μας νομοθετήματα), όσο με την διαρκώς μεγαλύτερη αυθαιρεσία της πολιτείας και των οργάνων της απέναντι στους κατοίκους της χώρας.

Οι στόχοι αυτής της συρρίκνωσης είναι πολλοί και διάφοροι, κύριοι ωστόσο άξονες της περιστολής αυτής είναι ο οικονομικός και ο πολιτικός.

Η μείωση της αγοραστικής δύναμής μας δεν είναι μόνο αποτέλεσμα της κακής οικονομικής κατάστασης και της ακόμη χειρότερης διαχείρισής της. Αποτελεί, αυτή καθ'αυτή και περιστολή στοιχειωδών μας ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όπως εκείνο της καλής διατροφής, της ευχάριστης διάθεσης του ελευθέρου χρόνου μας, της μόρφωσης, της υγειονομικής και νοσοκομειακής περίθαλψης κλπ.

Όπως είναι φυσικό, η φτώχεια αυξάνει την "εγκληματικότητα", όπως ονομάζεται η προσπάθεια μιας μερίδας της κοινωνίας μας να επιβιώσει έξω από τα "νόμιμα" πρότυπα.

Η πολιτεία απαντάει με ποινικοποίηση και καταστολή.

Ποινικοποιείται η πώληση αγαθών στους δρόμους, χωρίς την άδεια του μικροπωλητή ή του λαϊκαγορίτη. Ποινικοποιείται η μη πληρωμή εισιτηρίου στα συγκοινωνιακά μέσα. Ποινικοποιείται η άσκηση κάποιου επαγγέλματος χωρίς την αντίστοιχη δήλωση στην εφορία και την καταβολή των σχετικών φόρων. Ποινικοποιείται η μη αγορά ταμειακών μηχανών από μικροβιοτέχνες και μικρεμπόρους. Ποινικοποιείται η παράλειψη των αγοραστών να ζητήσουν απόδειξη για τα αγοραζόμενα είδη. Ποινικοποιείται η μη δήλωση των εισπραττομένων ή των καταβαλλομένων ενοικίων. Ποινικοποιείται η κακή συντήρηση του αυτοκινήτου. Ποινικοποιείται η μη καταβολή ασφαλίστρων...

Είναι αδύνατον να μετρήσει κανείς το πόσες διατάξεις εκδίδονται κάθε μέρα όχι μόνο από τη νομοθετική, αλλά και από την εκτελεστική εξουσία. Είναι αδύνατον να γνωρίζει κανείς - ακόμη κι ο ειδικός "νομομαθής" - τί ισχύει και τί όχι. Και είναι αδύνατον στον απλό άνθρωπο να αντιτάξει τον κατάλληλο νόμο στα αυθαιρετούντα πολιτειακά όργανα, που ερμηνεύουν κάθε διάταξη όπως θέλουν, επικαλούμενα την "αυθεν-τία" τους.

Ο άλλος στόχος, η πολιτική εξουδετέρωση των πολιτών, επιδιώκεται με ακόμη πιο αυθαίρετον τρόπο.

Η ποινικοποίηση όλων των "συνταγματικά κατοχυρωμένων" δικαιωμάτων, επιτυγχάνεται με μια πληθώρα νόμων, διαταγμάτων, εγκυκλίων, αλλά και με μια πραγματική πλημμύρα διοικητικών αποφάσεων (που εκδίδονται συνήθως κατά παράβαση της νομοθεσίας).

Η ελεύθερη διακίνηση των ιδεών παρεμποδίζεται με αποφάσεις "αρμοδίων επιτροπών" που χορηγούν ή δεν χορηγούν άδειες σε έντυπα, ραδιοφωνικούς σταθμούς ή τηλεοπτικούς διαύλους. Παρεμποδίζεται με την αφόρητη φορολόγηση των εκδοτών βιβλίων

Παρεμποδίζεται με τις αποφάσεις δημάρχων και κοινοταρχών για το πού και ποιές αφίσες θα κολλιούνται και για το πού και ποιές αφίσες "αφισορρυπαίνουν" (φυσικά σ'αυτές τις "ρυπαρές" δεν περιλαμβάνονται ποτέ οι αφίσες των επίσημων κομμάτων, συνδικάτων, κρατικών φορέων ή "διεθνώς αναγνωρισμένων μη κυβερνητικών οργανισμών"...).

Το δικαίωμα του συνέρχεσθαι περιορίζεται από τις "πληροφορίες των αστυνομικών αρχών ότι θα διαταραχθεί η πολιτικοκοινωνική ζωή..." κι όταν το πλήθος συναθροισθεί εναπόκειται στην αυθαιρεσία των αστυνομικών αρχών το αν "παρακωλύει την συγκοινωνία", αν "διαταράσσει την κοινή ειρήνη", αν "στασιάζει"... Εναπόκειται στην αυθαιρεσία των πρυτανικών και συγκλητικών αρχών το αν οι συγκεντρωμένοι "παρακωλύουν την ομαλή λειτουργία του ιδρύματος" ή "διαταράσσουν την κοινή ειρήνη"...

Το δικαίωμα στη δικαιοσύνη, εξατμισμένο οικονομικά αφού γραμμάτια, χαρτόσημα, τέλη κάθε είδους, παράβολα, δικηγόροι κλπ. κοστίζουν τόσο ώστε να μην επιτρέπουν στους οικονομικά ασθενέστερους τη δικαστική διεκδίκηση του δίκιου τους, περιορίζεται από την πλήρη ασυδοσία των δικαστικών "λειτουργών". Οι εισαγγελείς αποφασίζουν εν λευκώ για το ποιοί και γιατί παραπέμπονται σε δικαστές που αποφασίζουν όπως τους έρθει (η διάθεση ή - πολύ συχνά - η "γραμμή").

Το (θετικό και αποθετικό) κόστος των σπουδών καθιστά την μόρφωση για όλους τους κατοίκους της χώρας, απρόσιτη. Εκείνο που "δικαιούνται" είναι η στενή επαγγελματική τους εκπαίδευση που εξαρτάται από τις ανάγκες της εξουσίας κι όχι από εκείνες των υπηκόων της.

Η κάθετη πτώση των δεικτών παραγωγής κάνει το "δικαίωμα στην εργασία" ν'ακούγεται σαν κακόγουστη φάρσα, ενώ το δικαίωμα της ασφάλειας των εργαζομένων εκμηδενίζεται απ'το αδίστακτο κυνήγι του κέρδους των εργοδοτών τους.

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

1967 - 1995
ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

Δεν θ'αναφερθούμε στη συρρίκνωση των συνδικαλιστικών ελευθεριών, στη συμπίεση μισθών και συντάξεων και σε μια ολόκληρη σειρά άλλων ελευθεριών που καταστρατηγούνται από την κρατική "δημοκρατική" αυθαιρεσία. Κάτι τέτοιο θα απαιτούσε ολόκληρο βιβλίο και ο στενός χώρος ενός δελτίου πληροφόρησης δεν αρκεί ούτε για την απλή παράθεσή τους.

Μ.Μ.Ε. ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΞΑΧΡΕΙΩΣΗ

Τα "Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης", σαν φαινόμενο και σαν όρος, είναι γέννημα και θρέμμα της μεταχουντικής εποχής. Περιλαμβάνουν την "έντυπη" και την "ηλεκτρονική δημοσιογραφία". Η τελευταία διακρίνεται στην ραδιοφωνική και στην τηλεοπτική.
Η κατάσταση που επικρατεί στον χώρο των ΜΜΕ είναι αρκετά γνωστή και δεν θα σας κουράσουμε αναφέροντας πράγματα γνωστά και χιλιοειπωμένα για τους ιδιοκτήτες, τους εκδότες, τους συντάκτες τους και τις πολιτικές τους διασυνδέσεις.
Πρέπει, ωστόσο, ν'αναφερθούμε στον ρόλο τους στην κοινωνική εξαχρείωση των κατοίκων της χώρας, σε σχέση με την "δημοκρατικότητα" του καθεστώτος της.
Από το 1989 και μετά, η Ελληνική "δημοκρατία" διαθέτει ομολογουμένως πολύ περισσότερα κανάλια απ'την Γαληνοτάτη "δημοκρατία" της Βενετίας.
Όλα τα κανάλια κι οι ραδιοφωνικοί σταθμοί (μ'εξαίρεση τους κρατικούς και τους ελάχιστους δημοτικούς, κομματικούς ή εκκλησιαστικούς ραδιο-τηλεοπτικούς σταθμούς) ανήκουν σε ιδιώτες και σε ιδιωτικές εταιρίες.
Η "απελευθέρωση" της ηλεκτρονικής δημοσιογραφίας από το κρατικό μονοπώλιο χαιρετίστηκε σαν ένα μεγάλο βήμα στην διασφάλιση της ελεύθερης διακίνησης των ιδεών.
Αντί γι'αυτό, η ιδιωτικοποίησή τους ήταν ένα μεγάλο βήμα προς την αντίθετη κατεύθυνση του σκοταδισμού και της παραπληροφόρησης.
Οι μόνες "ιδέες", που κυκλοφορούν ελεύθερα στα ραδιοτηλεοπτικά μέσα της "δημοκρατίας" μας, είναι οι "ιδέες" που υπαγορεύονται από τα μεγάλα διεθνή πρακτορεία (Associated και, σε μικρότερο βαθμό, Reuter) κι από τις ξένες τηλεοράσεις (κύρια από το CNN).
Οι "ιδέες" αυτές διανθίζονται βέβαια κι από τις κρατικά ελεγχόμενες "ειδήσεις" που διοχετεύει το "Αθηναϊκό Πρακτορείο Ειδήσεων".
Ο άμεσα εικονικός χαρακτήρας της τηλεόρασης δεν επιτρέπει την ανάλυση των "ειδήσεων". Προβάλλει αντί για τις ειδήσεις τις εικόνες τους. Συμφωνούμε ότι "μια εικόνα αξίζει όσο χίλιες λέξεις". Δεν δεχόμαστε όμως ότι οι λέξεις υποκαθίστανται από την εικόνα. Πιστεύουμε ότι η εικόνα υποβάλλει ιδέες. Δεν μεταδίδει ειδήσεις, δεν τις αναλύει, δεν τις σχολιάζει.
Οι ραδιοφωνικοί σταθμοί ακολουθούν κι αυτοί τα ίδια πάνω-κάτω πρότυπα, έστω και σε μικρότερο βαθμό. Μεταξύ δυο μουσικών εκπομπών διαρκείας 1-2 ωρών, παρεμβάλλεται το δελτίο ειδήσεων διαρκείας 5-7 λεπτών. (Η μεγαλύτερη διάρκεια των δελτίων ειδήσεων θα σκότωνε την ακροαματικότητα !).
Έτσι, λοιπόν, δεν μπορεί να μιλήσει κανείς για ενημέρωση. Μιλάει μόνο για υποβολή "ιδεών".
Υπάρχουν βέβαια και κάποιες "αναλύσεις", "συζητήσεις", "στρογγυλές τράπεζες". Οι "αναλυτές" ωστόσο είναι πάντα οι ίδιοι και οι ίδιοι. Εκφράζουν τις γνωστές απόψεις των πολιτικών κομμάτων και οργανώσεων που μετέχουν στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι και στην κατεστημένη εξουσία.
Το "δημοκρατικό άλλοθι" των ΜΜΕ εξασφαλίζεται με κάποιες επιλεγμένες απαντήσεις σε ειδικά μελετημένα ερωτήματα που "επιτρέπουν να δούμε τί σκέφτεται η κοινή γνώμη" για την τιμή του αρνίσιου κρέατος ή για την τιμή της Κύπρου, της Μακεδονίας και των ζαρζαβατικών.
Εκτός απ'αυτό, όμως, υπάρχουν και τα "γκάλλοπ". Εκεί, η ερωτώμενη κοινή γνώμη καλείται να διαλέξει ανάμεσα σε κάποιες προσεκτικά στημένες επιλογές : "Προτιμάτε την Δαμανάκη από την Παπαρήγα ;", "Τους φασίστες από τους Αναρχικούς ;", "τα ραδίκια από τα ραπανάκια ;"...
Υπάρχουν βέβαια και οι εφημερίδες. Κι εδώ η κατάσταση δεν είναι πολύ καλύτερη. Επηρεασμένος από την ραδιοτηλεοπτική λογική, ο έντυπος λόγος γίνεται κι αυτός συνθηματικός ή μάλλον "τιτλικός". Μια πρόχειρη σύγκριση των προ και επί χούντας εφημερίδων με τις σημερινές θα μπορούσε ν'αποτελέσει αντικείμενο μιας μελέτης που θα κάλυπτε την κοινωνική μεταβολή στην Ελλάδα απ'όλες τις πτυχές της, έστω κι αν περιοριζόταν στην εξέταση των χρησιμοποιούμενων κατά εποχή τυπογραφικών χαρακτήρων.
Από τη μάσπγα γλυτώνουν μόνο (και πάλι ως ένα σημείο) τα έντυπα των κομμάτων, συνδικάτων, οργανώσεων και ομάδων της αριστεράς.
Φυσικά, όλα τα παραπάνω πρέπει να προωθούν και να εξυπηρετούν τα συμφέροντα των ιδιοκτητών των ΜΜΕ, με την προώθηση και εξυπηρέτηση της τάδε ή της δείνα μερίδας του κρατικού μηχανισμού που με τη σειρά του προωθεί κι εξυπηρετεί τα συμφέροντα κάποιων ξένων ή πολυεθνικών υπερκρατικών δομών.
Σήμερα, τα ΜΜΕ παίζουν έναν όλο και πιο σημαντικό και αμεσότερο ρόλο στην πολιτική ζωή της χώρας. Η δυνατότητα να παίζουν τον ρόλο αυτό πηγάζει από την σημαντικότατη επίδραση τους στην κοινωνική ζωή.
Καθιστούν τα άτομα παθητικούς θεατές και δέκτες των "ιδεών" τους.
Όταν τα άτομα ξεφεύγουν από τις οθόνες και τα ραδιόφωνα και βγαίνουν στο δρόμο, ανακαλύπτει κανείς με τρόμο την ομοιομορφία τους.
Το πώς μπορούν τα ΜΜΕ να επιβάλουν ή να αποτρέψουν μια μελλοντική δικτατορία είναι σαφέστατο.

Κουράσαμε, είναι αλήθεια, τους αναγνώστες μας προσπαθώντας να δώσουμε κάποιες ιστορικές εξηγήσεις για το πώς φτάσαμε ν'ασχολούμαστε σήμερα με το ενδεχόμενο επιβολής μιας νέας δικτατορίας στην Ελλάδα

Σκόπιμα δεν εξετάσαμε την περίοδο από το 1989 μέχρι σήμερα. Αν τελικά γίνει κάποιο νέο πραξικόπημα, η περίοδος αυτή θα είναι η περίοδος της προετοιμασίας του. Απ'αυτή λοιπόν την οπτική γωνία, συνεχίζουμε.

Η ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ Ή ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ;

Το 1989 σημειώνει μια κρίσιμη καμπή στην ελληνική πολιτική ιστορία. Το ΠΑΣΟΚ μπλεγμένο σε μια σειρά οικονομικών και ηθικών σκανδάλων, αναγκάζεται να προκηρύξει πρόωρες εκλογές.
Η κοινοβουλευτική αριστερά δεν το στηρίζει, αλλά συμπράττει με τη Νέα Δημοκρατία, στο όνομα της "κάθαρσης".
Η αντικοινοβουλευτική δεξιά τα βάζει με τους πάντες. Χρηματοδοτείται από το ΠΑΣΟΚ για να διασπάσει την δεξιά, αλλά τελικά συμπράττει με τη Νέα Δημοκρατία.

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

1967 - 1995
ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

Η εξωκοινοβουλευτική αριστερά βλέπει την "ευκαιρία" να αναδειχθεί σε "ρυθμιστικό παράγοντα" και κατεβαίνει κι αυτή στις εκλογές (με διάφορους συνδυασμούς). Ο αγώνας της είναι πολυμέτωπος : ενάντια στη Νέα Δημοκρατία, ενάντια στο ΠΑΣΟΚ, ενάντια στον Συνασπισμό της Αριστεράς και της Προόδου.
Τα αποτελέσματα είναι γνωστά. Η Νέα Δημοκρατία κερδίζει τις εκλογές με μικρή διαφορά από το ΠΑΣΟΚ, παρά την κατακραυγή που έχει ξεσπάσει λόγω των σκανδάλων.
Ο Τζαννετάκης σχηματίζει κυβέρνηση με τη συμμετοχή υπουργών που εκλέγονται με τον Συνασπισμό.
Όπως είναι φυσιολογικό, ο Συνασπισμός σε λίγο διαλύεται στα εξ ων συνετέθη. Το ΚΚΕ αποχωρεί επικρίνοντας την στήριξη της ΝΔ (που ωστόσο είχε συναποφασίσει με την ΕΑΡ).
Το ΚΚΕεσ. που έχει μετονομαστεί σε ΕΑΡ (Ελληνική Αριστερά) μένει "συνασπισμένο" με τον εαυτό του και κληρονομεί τον τίτλο του Συνασπισμού.
Τον τίτλο του ΚΚΕεσ. διατηρεί μια μικρή ομάδα γύρω από τον Γιάννη Μπανιά, που σύντομα μετονομάζεται σε ΑΚΟΑ δεν παίζει κανέναν ρόλο στις μετέπειτα πολιτικές εξελίξεις. Περνάει στον χώρο της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς κι "ερωτοτροπεί" με την αντικοινοβουλευτική.
Η μικρή πλειοψηφία της Νέας Δημοκρατίας οδηγεί τη χώρα σε νέες εκλογές.
Τις κερδίζει και πάλι η ΝΔ με ελαφρώς μεγαλύτερο ποσοστό. Το ποσοστό του ΠΑΣΟΚ ανεβαίνει κι αυτό. Το ΚΚΕ και ο Συνασπισμός "χαντακώνονται". Η αποχή, τα λευκά και τα άκυρα γίνονται, τουλάχιστον, αισθητά.
Πρωθυπουργός ορκίζεται ο αποστάτης του 1965, Μητσοτάκης.
Η θητεία του σημαδεύεται (όπως κι εκείνη του Παπανδρέου, το 1985-89) από μια σωρεία σκανδάλων και λήγει με μια διάσπαση.
Ο Αντώνης Σαμαράς, υπουργός εξωτερικών του Μητσοτάκη, παραιτείται κι ύστερα από μια σύντομη περίοδο "δισταγμών" ανεξαρτητοποιείται συμπαρασύροντας και μερικούς ακόμη βουλευτές της ΝΔ.
Προκηρύσσονται νέες εκλογές. Τα "πρόσωπα" της εκλογικής κωμωδίας είναι τα ίδια, όπως και πριν, με μόνο "νεωτερισμό" την Πολιτική Άνοιξη του Σαμαρά, που παίρνει κάποιο σημαντικό ποσοστό.
Οι ακροδεξιοί συνδυασμοί δεν καταφέρνουν να πάρουν καμμιά έδρα. Το ίδιο κι οι εξωκοινοβουλευτικοί αριστεροί, που παραμένουν εξωκοινοβουλευτικοί.
Το ΚΚΕ διατηρεί τη δύναμή του κι αναδεικνύεται σε τέταρτο κοινοβουλευτικό κόμμα (με μικρή διαφορά από την ΠΟΛΑΝ).
Ο Συνασπισμός δεν εκλέγει βουλευτή.
Το κυριώτερο χαρακτηριστικό αυτών των εκλογών του 1993, που τις κερδίζει άνετα το ΠΑΣΟΚ, είναι η πλήρης έλειψη σύνδεσης όλων των πολιτικών κομμάτων (με μόνη εξαίρεση το ΚΚΕ) με κάποια συγκεκριμένα ιδεολογικά ρεύματα κι όλων ανεξαιρέτως με κάποια συγκεκριμένα τμήματα της ελληνικής κοινωνίας.
Το κοινοβούλιο παύει ουσιαστικά ν'αντιπροσωπεύει την πραγματικότητα του λαού· εκπροσωπεί μόνο συγκεκριμένους ψηφοφόρους με συγκεκριμένα ατομικά (κι ατομιστικά συμφέροντα για "ρουσφέτια", "μέσα" και "μάσα").
Το μόνο που μας εμποδίζει να μιλήσουμε για κοινοβουλευτική δικτατορία είναι η "τήρηση του συντάγματος", σ'ό,τι αφορά τη μορφή του πολιτεύματος και τις τυπικές του λειτουργίες.
Σε όλα τα άλλα σημεία του, βέβαια, το σύνταγμα εξακολουθεί να παραβιάζεται βάναυσα.

Οι "υποκλοπές" κι οι "παρακολουθήσεις" (που είχαν γνωρίσει μέρες δόξας επί Τόμπρα κι επί Ντόρας Μπακογιάννη-Κώστα Μητσοτάκη), κορυφώνονται επί Παπαθεμελή (όσο κι αν δεν γίνονται "πρωτοσέλιδα").
Οι ξυλοδαρμοί πολιτών από τα σώματα ασφαλείας φτάνουν μέχρι τους εργαζόμενους της ΕΑΣ, τους νοικοκυραίους των ΣΕΠ, τους ανήλικους μαθητές και τους υπερήλικες συνταξιούχους.
Τα βασανιστήρια σε βάρος κρατουμένων γεμίζουν κάθε χρόνο αρκετές σελίδες στις ετήσιες εκθέσεις της Διεθνούς Αμνηστείας.
Κι η λαϊκή δυσαρέσκεια δεν κρύβεται.
Οι αγρότες ξεσηκώνονται και "κόβουν τη χώρα στα δυο" επί αρκετές ημέρες.
Οι επαγγελματοβιοτέχνες κλείνουν τα μαγαζιά τους.
Οι ελεύθεροι επαγγελματίες κινητοποιούνται κάθε τόσο.
Οι στρατιές των ανέργων πληθαίνουν.
Η κατάσταση είναι "έτοιμη να εκραγεί".
Την τελευταία στιγμή ματαιώνεται η σχεδιασμένη επίθεση των ΜΑΤ κατά των αγροτών.
Τα σχέδια της επίθεσης αυτής, ωστόσο, είχαν εκπονηθεί. Οι πιθανές συνέπειες μιας τέτοιας επίθεσης είχαν αναλυθεί και μελετηθεί. Και φυσικά είχαν εκπονηθεί και τα σχέδια για την περίπτωση που η σύρραξη θα γενικευόταν και η καταστολή θα έπρεπε να γενικευτεί κι αυτή.
Τα σχέδια αυτά υπάρχουν.
Ανάμεσα στα άλλα, προβλέπουν και την κήρυξη κάποιας "κατάστασης έκτακτης ανάγκης", κάποιου "στρατιωτικού νόμου", κάποιας "κατάστασης πολιορκίας" και κάποιων "αναστολών της ισχύος συνταγματικών διατάξεων, μέσα στα πλαίσια του ισχύοντος συντάγματος".
Είμαστε σίγουροι ότι υπάρχουν κι άλλα σχέδια "εκτός των συνταγματικών πλαισίων".
Και μάλιστα όχι μόνο από τη μεριά της κυβέρνησης και των κοινοβουλευτικών κομμάτων.

ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΥ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΟΣ

Δεν φαίνεται για την ώρα πιθανή μια διάλυση του κοινοβουλίου και μια, έστω για περιορισμένο χρονικό διάστημα, λειτουργία της κυβέρνησης εκτός κοινοβουλευτικού ελέγχου.
Κάτι τέτοιο θα είχε τεράστιες συνέπειες τόσο στο εσωτερικό, όσο και στην διεθνή θέση της χώρας.
Ιδιαίτερα σ'ό,τι αφορά τη διεθνή θέση της Ελλάδας, κάτι τέτοιο θα σήμαινε πάγωμα των σχέσεών της με την Ευρωπαϊκή Ένωση κι ενδεχομένως την πλήρη αποβολή της.
Η Ευρωπαϊκή Ένωση θα δεχόταν, ίσως, μια τέτοια εξέλιξη "πολύ ευχαρίστως". Θα σταματούσε να επιδοτεί την ελληνική οικονομία, χωρίς βέβαια να παραιτηθεί από την είσπραξη των ελληνικών οφειλών που θα εθεωρούντο "λήξασες και αμέσως απαιτητές". Μια τέτοια εξέλιξη, ωστόσο, θα προκαλούσε τριγμούς που δύσκολα θα άντεχε η άδεια κι ασυγκρότητη ακόμη "ενότητά" της. Ιδίως από τη στιγμή που η ελληνική κοινοβουλευτική χούντα θα ήταν υποχρεωμένη - για λόγους εσωτερικής κατανάλωσης - ν'ακολουθήσει μιαν εθνικιστική εξωτερική πολιτική που θα μπορούσε να προκαλέσει αλυσσιδωτές αντιδράσεις στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων και της Μέσης Ανατολής.

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

1967 - 1995
ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

συνέχεια απ'την προηγούμενη σελίδα
Περισσότερο θα "ταίριαζε" μια τέτοια εξέλιξη στις ΗΠΑ. Η αποβολή της Ελλάδας από την Ευρωπαϊκή Ένωση θα την έδενε ακόμη πιο στενά στο άρμα της, προσφέροντάς της μια σταθερή βάση για την άσκηση της βαλκανικής και μεσανατολικής οικονομικής της επεκτατικής πολιτικής. Κι εδώ, όμως, ισχύουν τα όσα είπαμε παραπάνω. Η διεθνής κατάσταση είναι πολύ ευαίσθητη για να επιτρέψει τέτοιας κλίμακας παιχνίδια. Και φυσικά δεν είναι καθόλου σίγουρο πως η ελληνική κυβέρνηση θα ήταν απόλυτα ελέγξιμη, τουλάχιστον στις σχέσεις της με τα γειτονικά της κράτη.
Το ενδεχόμενο, λοιπόν, κυβερνητικού πραξικοπήματος δεν φαίνεται πιθανό.
Θα πρέπει ωστόσο να θυμίσουμε ότι τα πραξικοπήματα έχουν τόσο περισσότερες πιθανότητες να εκδηλωθούν και να πετύχουν, όσο λιγότερες φαίνονται οι πιθανότητες της εκδήλωσής τους.

ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΟΣ

Εδώ θα πρέπει να διακρίνουμε ανάμεσα σε δυο περιπτώσεις.
Περίπτωση πρώτη : Το στρατιωτικό πραξικόπημα ελέγχεται από την κυβέρνηση (και πιθανόν και/ή από άλλα κόμματα). Ο στρατός καταλαμβάνει την εξουσία, διαλύει την βουλή, αλλά ορίζει μια κυβέρνηση πολιτικών (κατά πάσα πιθανότητα μιαν "οικουμενική" ή κυβέρνηση "εθνικής σωτηρίας").
Περίπτωση δεύτερη : Το στρατιωτικό πραξικόπημα δεν ελέγχεται από τους πολιτικούς. Ο στρατός αναλαμβάνει ο ίδιος την διακυβέρνηση της χώρας, σχηματίζοντας ένα "επαναστατικό" υπουργικό συμβούλιο, υπό την προεδρία κάποιου υψηλόβαθμου καραβανά, με στρατιωτικούς και τεχνοκράτες υπουργούς.
Φυσικά, υπάρχουν άπειρες δυνατές παραλλαγές αυτών των δύο περιπτώσεων.
Για την πρώτη περίπτωση ισχύουν όσα είπαμε για το κοινοβουλευτικό πραξικόπημα. Το αν και κατά πόσο θα χρησιμοποιηθεί ο στρατός ή όχι, δεν είναι παρά καθαρά "τεχνικό" θέμα της κοινοβουλευτικής δικτατορίας.
Στην δεύτερη, όμως, περίπτωση θα πρέπει να λάβουμε υπ'όψη μας κάποια ιδιαίτερα στοιχεία, στα οποία δεν έχουμε μέχρι τώρα αναφερθεί.

Ένοπλες δυνάμεις - Δομή

Η δομή των ενόπλων δυνάμεων επιτρέπει - και επιβάλλει - την δημιουργία "στεγανών".
Φυσικά, η κάθε κυβέρνηση προσπαθεί να τοποθετήσει "δικούς της" ανθρώπους στα πιο νευραλγικά σημεία. Για να το κάνει αυτό είναι υποχρεωμένη να να διώξει από εκεί τους πολιτικούς της αντιπάλους, είτε μεταθέτοντας, είτε αποστρατεύοντάς τους.
Αυτό συναντάει τεράστια εμπόδια επειδή συχνά αναιρέπει την ιεραρχία με αποτέλεσμα, αφ'ενός την πρόκληση αναταραχής και χάους στη λειτουργία των ενόπλων δυνάμεων και αφ'ετέρου τη συσπείρωση των αντικυβερνητικών αξιωματικών.
Οι "άνθρωποι της κυβέρνησης", λόγω των "στεγανών", δεν συνδέονται "οριζόντια", αλλά "πυραμιδωτά", αναφέροντας σε κάποιον ανώτερο (ή στον εκάστοτε υπουργό άμυνας). Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα τη δυσκινησία τους σε περίπτωση ανάγκης.
Αντίθετα, τα "στεγανά" ευνοούν την "κάλυψη" των συνομωτών.

Συνομωτικές ομάδες στις ένοπλες δυνάμεις

Η στρατιωτική ζωή δημιουργεί μεταξύ των στρατιωτικών στενούς δεσμούς κοινότητας συμφερόντων, αλλά και φιλίας και αλληλεγγύης.
Οι στρατιωτικοί είναι εκπαιδευμένοι στην μυστικότητα και στην συνομωτικότητα.
Γενικά, το περιβάλλον των ενόπλων δυνάμεων ευνοεί την δημιουργία τέτοιων ομάδων. Παράλληλα, οι αξιωματικοί εθίζονται στην άσκηση εξουσίας στους υφισταμένους τους, θεωρούν τους εαυτούς τους "ανώτερο είδος ανθρώπου" και οι φιλοδοξίες τους καλλιεργούνται σε υψηλό βαθμό.

Αντιδημοκρατικό πνεύμα

Το περιβάλλον των ενόπλων δυνάμεων δεν διακρίνεται για το δημοκρατικό του πνεύμα. Η καλλιεργούμενη ιδέα είναι εκείνη της τυφλής υποταγής στους ανωτέρους και της απόλυτης εξουσίας πάνω στους κατωτέρους.

Αντιδημοκρατική παράδοση

Από τη γέννηση του σύγχρονου ελληνικού κράτους, οι στρατιωτικοί και οι "καλαμαράδες" πολιτικοί βρίσκονται σε μόνιμη διαμάχη.
Ακόμη και στις λίγες περιπτώσεις που οι στρατιωτικοί βρίσκονται στο πλευρό του λαού (π.χ. Επανάσταση της 3 Σεπτέμβρη κλπ.), η στάση τους είναι πατερναλιστική και αντιδημοκρατική.
Στις περισσότερες περιπτώσεις στρέφονται κατά των λαϊκών συμφερόντων και τάσσονται με το μέρος του ισχυροτέρου.
Από το 1821 μέχρι σήμερα η ιδεολογία των στρατιωτικών είναι ο εθνικισμός.
Από την εποχή του Όθωνα - με ελάχιστες εξαιρέσεις - οι στρατιωτικοί γαλουχούνται με ιδέες φιλομοναρχικές, φασιστικές, αντιλαϊκές.
Από τα τέλη της δεκαετίας του 1910 στις παραπάνω ιδέες προστίθεται ο αντικομμουνισμός.
Το πραξικόπημα της 21/4/67 δεν είναι το πρώτο στρατιωτικό πραξικόπημα στην ελληνική ιστορία.
Το ιωαννιδικό πραξικόπημα της 25/11/73 αποδεικνύει τα όσα είπαμε παραπάνω για τα "στεγανά" κλπ.
Το πραξικόπημα της Κύπρου, στις 15/7/74, είναι επίσης χαρακτηριστικό.
Στη συνέχεια, έχουμε δυο απόπειρες πραξικοπημάτων, "της πιτζάμας" τον Φλεβάρη του 1975 και την "κίνηση των σταγονιδίων" το 1976. Έκτοτε, κυκλοφορούν κάθε τόσο φήμες για "κινήσεις" που, όμως, διαψεύδονται από τις εκάστοτε κυβερνήσεις.

Τα σώματα ασφαλείας

Αν και σε μικρότερο βαθμό απ'ό,τι στις ένοπλες δυνάμεις, ισχύουν κι εδώ τα όσα είπαμε για αυτές και για τους στρατιωτικούς.
Η μεταχουντική συγχώνευση της χωροφυλακής και της αστυνομίας πόλεων στην ΕΛ.ΑΣ. είναι ένα ακόμη βήμα προς την "στρατιωτικοποίηση" των σωμάτων ασφαλείας (που γίνεται με στόχο τον έλεγχο των φιλοβασιλικών χωροφυλάκων από τους φιλοχουντικούς αστυνομικούς και αντίστροφα, και για περισσότερο έλεγχο και των δυό τους από την κυβέρνηση).
Οι αστυνομικοί, επιφορτισμένοι με την "δίωξη του εγκλήματος", αναπτύσσουν ιδιαίτερα οικονομικά συμφέροντα, τις περισσότερες φορές παράνομα, πράγμα που τους δένει μεταξύ τους πολύ περισσότερο από την κοινή τους αντιλαϊκή ιδεολογία.
Δεν πρέπει ακόμη να ξεχνούμε ότι οι αστυνομικοί έχουν και μια μακρά και αδιάσπαστη παράδοση σαν βασανιστές κρατουμένων ("ποινικών" και, κατά περιόδους, "πολιτικών").
Ανάμεσα στα άλλα καθήκοντα που τους αναθέτει το κράτος είναι

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

1967 - 1995
ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

συνέχεια απ'την προηγούμενη σελίδα

η "ασφάλεια του πολιτεύματος" και η "αντιτρομοκρατία".
Συχνά ακούγεται ότι όταν το πολίτευμα δεν αντιμετωπίζει κινδύνους ή όταν δεν υπάρχουν τρομοκράτες, οι αστυνομικοί αναγκάζονται να κατασκευάσουν οι ίδιοι αυτούς τους κινδύνους και τους τρομοκράτες, για να μπορέσουν "να δικαιολογήσουν την ύπαρξή τους". Όσο κι αν κάτι τέτοιο ακούγεται "τρελλό", η ιστορία του Ντάνου Κρυστάλλη δεν παύει να είναι γεγονός. (Άλλωστε, φαίνεται λιγότερο "τρελλό" αν αναλογιστεί κανείς τα "700 εκατομμύρια" που "δόθηκαν σε πληροφοριοδότες", όπως αναφέρθηκε πριν λίγες μόλις μέρες).

Οι μυστικές υπηρεσίες

Ο ρόλος τους είναι γνωστός. Θα πρέπει να τονιστεί ότι η ΕΥΠ θεωρείται από τις πιο "διαβρωμένες" του είδους, αφού ελέγχεται από τις μυστικές υπηρεσίες ξένων χωρών (ΗΠΑ και, πρόσφατα, Ευρωπαϊκή Ένωση).

Η γεωγραφική κατανομή του πληθυσμού

Ένας από τους παράγοντες που ευνοούν την επιτυχία των πραξικοπημάτων στην Ελλάδα είναι η συγκέντρωση των 2/3 του πληθυσμού της σε δυο μεγάλα και σε λίγα μικρότερα αστικά κέντρα (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Λάρισα, Ηράκλειο).
Η έλεγχος των 2 κυρίων αστικών κέντρων σημαίνει τον απόλυτο έλεγχο σ'όλη την υπόλοιπη χώρα.

Η φυσική γεωγραφία

Το κύριο μειονέκτημα που παρουσιάζει η φυσική γεωγραφία της Ελλάδας για τους επίδοξους πραξικοπηματίες είναι ο μεγάλος αριθμός των νησιών της. Η ύπαρξη σε πολλά απ'αυτά ισχυρών βάσεων του ναυτικού και της αεροπορίας δυσχεραίνει τον έλεγχο στην περίπτωση που δεν έχει εξασφαλιστεί η συνεργασία και των τριών κλάδων των ενόπλων δυνάμεων.

Οι στρατιωτικοί, ωστόσο, αν και φαίνονται πιο ικανοί να προχωρήσουν στην επιβολή μιας δικτατορίας, εμφανίζονται πολύ διστακτικοί, ιδιαίτερα μετά την πτώση της χούντας το 1974. Δεν θα επιχειρήσουν τίποτε αν δεν είναι σίγουροι ότι θα έχουν την υποστήριξη ή την ανοχή ξένων παραγόντων.

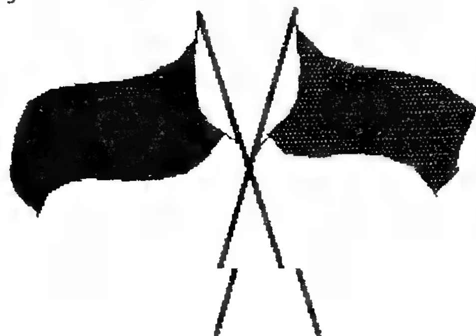
ΑΚΡΟΔΕΞΙΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΕΝΟΠΛΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Το περσινό επεισόδιο του Βρακά, τα πρόσφατα επεισόδια του ΜΑΒΗ, επανειλημένα δημοσιεύματα (μέχρι και προκηρύξεις) στον ακροδεξιό τύπο, δείχνουν ότι στις ένοπλες δυνάμεις εξακολουθούν να υπάρχουν ακροδεξιές, εθνικιστικές, ακόμη και φιλομοναρχικές οργανώσεις κι ομάδες.
Κύρια ασχολούνται με την εξωτερική πολιτική της χώρας στο σημείο που αφορά τα εθνικά μας θέματα, αλλά και με θέματα της εσωτερικής πολιτικής όπου εκφράζουν ένα λυσαλέο, ρατσιστικό μίσος κατά των αριστερών, αλλά και κατά των ξένων.
Κάθε τόσο στον ΣΤΟΧΟ, στους ΝΕΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ και σ'άλλα έντυπα αυτού του είδους, διαβάζει κανείς προκηρύξεις αυτών των ομάδων, γράμματα αξιωματικών εν ενεργεία, βλέπει φωτογραφίες στρατιωτικών με "βυζαντινές αυτοκρατορικές σημαίες" κλπ.
Παρ'όλα αυτά, οι περισσότεροι θεωρούν αυτές τις ομάδες "φαιδρές" ή "ρομαντικές".
Τα γεγονότα Βρακά-ΜΑΒΗ δεν μας επιτρέπουν να αισθανόμαστε και τόσο ήσυχοι.
Οι ομάδες κι οι οργανώσεις αυτές μπορεί να είναι ολιγάριθμες. Όταν όμως καταφέρνουν να παραβιάζουν τον εναέριο χώρο μιας γειτονικής χώρας ή όταν διεισδύουν σε ξένα στρατόπεδα, σκοτώνουν, κλέβουν οπλισμό κλπ., τίποτε δεν μας εγγυάται ότι δεν έχουν τη δυνατότητα να δράσουν με τον ίδιο ή παρόμοιο τρόπο και στο εσωτερικό της χώρας.

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΗΣ ΕΝΤΑΣΗΣ

"Στρατηγική της έντασης" ονομάστηκε η μέθοδος που χρησιμοποίησαν κατά την δεκαετία του 1960-70 οι Ιταλοί φασίστες για να προετοιμάσουν την ιταλική κοινή γνώμη να αποδεχθεί το στρατιωτικό πραξικόπημα που ετοίμαζαν.
Η στρατηγική της έντασης, όπως αποδείχτηκε πολύ αργότερα (μετά το 1985), δεν αποτελούσε παρά μέρος ενός γενικότερου αμερικανο-νατοϊκού σχεδίου που εκδηλώθηκε την ίδια εποχή, όχι μόνο στην Ιταλία, αλλά και στην Ισπανία, το Βέλγιο, τον Καναδά και σ'άλλες χώρες της καπιταλιστικής δύσης, με διαφορετικά βέβαια χαρακτηριστικά στην κάθε χώρα.
Στην Ελλάδα η ίδια μέθοδος χρησιμοποιήθηκε για την προετοιμασία του απριλιανού πραξικοπήματος : "άγνωστοι" έρριξαν ζάχαρη στα τεπόζιτα κάποιων τεθωρακισμένων στην περιοχή του Έβρου, με αποτέλεσμα να "κολλήσουν" οι κινητήρες. Συνελήφθησαν δυο αριστεροί φαντάροι (ο ένας ήταν ο αείμνηστος Σταμάτης Μιχαηλίδης, στέλεχος της νεολαίας Λαμπράκη στην Θεσσαλονίκη). Βασανίστηκαν. Φυλακίστηκαν. Δεν ομολόγησαν τίποτε. Δεν δικάστηκαν. Κάποια στιγμή τους άφησαν ήσυχους.
Ο θόρυβος ωστόσο είχε ξεσπάσει : "Κομμουνιστές έκαναν σαμποτάζ σε τανκς του ελληνικού στρατού".
Δεν ήταν παρά μια ακόμη προβοκάτσια της ομάδας του Παπαδόπουλου που αποσκοπούσε, όχι στην εξόντωση δυο αριστερών ή στην συκοφάντηση της ΕΔΑ, αλλά στην τρομοκράτηση των άλλων αξιωματικών του στρατού, στο να τους πείσει ότι ο κομμουνιστικός κίνδυνος ήταν αυτός, και να τους τραβήξει με το μέρος του.
Η χούντα έπεσε. Παρόμοια, ωστόσο, επεισόδια δεν λείπουν και κατά τη μεταχουντική περίοδο. Ο Ντάνος Κρυστάλλης, πράκτορας της ΚΥΠ επί του ΠΑΣΟΚικού Αλεξάκη, τοποθετεί "ακροαριστερές βόμβες" σε δεξιές πορείες. Αξιωματικός του στρατού τοποθετεί κι αυτός βόμβα σε ξενοδοχείο της Λήμνου, όπου αναμένεται να μιλήσει ο Μητσοτάκης...

Θα σταματήσουμε εδώ. Ήδη κουράσαμε αρκετά τους αναγνώστες μας. Το θέμα μας ήταν η εξέταση των πιθανοτήτων ενός νέου πραξικοπήματος στην Ελλάδα.
Δεν το εξαντλήσαμε. Άλλωστε κι ο χώρος του Αναρχικού είναι περιορισμένος. Θα επανέλθουμε στο μεθεπόμενο τεύχος, με την λεπτομερέστερη εξέταση των δυνάμεων που θα επιθυμούσαν μια νέα χούντα στην Ελλάδα (το επόμενο τεύχος θα είναι πρωτομαγιάτικο).

ΟΛΛΑΝΔΙΑ. Περιφερειακές (δημοτικές και κοινοτικές) εκλογές διεξάγονται αυτόν το μήνα στην Ολλανδία. Η άκρα δεξιά, όμως, κατεβαίνει σ'αυ-τές διασπασμένη. Η PDA (Patriotisch Demokratsch Ap-pel + Πατριωτική Δημοκρατική Έκκληση), το BPN (Burger Partij Nederland = Κόμμα Πολιτών Ολλανδίας) και το NB (Nederlans Blok = Ολλανδικό Μπλοκ) ανακοίνωσαν ότι θα κατέβουν στις εκλογές με χωριστά ψηφοδέλτια. Ο λόγος αυτής της πολυδιάσπασης των φασιστικών ομάδων είναι οι έντονες προσωπικές διαμάχες των ηγετών τους, παρά το ότι όλες τους έχουν την ίδια φασιστική "ιδεολογία". *(από το Anti-fascist Infos της Ολλανδίας, Φλεβάρης '95).*

❀❀❀

ΙΣΠΑΝΙΑ. Σε βαθειά γεράματα πέθανε, στα τέλη του 1994, ο Enrique Lister, διοικητής του 5ου συντάγματος στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου. Ο Lister, φανατικός Σταλινικός, διέταξε τις δολοφονίες εκατοντάδων Αναρχικών αγωνιστών, καθώς και τροτσκιστών του POUM, διέλυσε τις κολλεκτίβες της Αραγώνας και της Καταλωνίας κι επανέφερε την ατομική ιδιοκτησία στις περιοχές που ελέγχονταν από το Κ.Κ.Ι-σπανίας. *(από το El Acratador της Zaragoza, No.42, Γενάρης '95).*

❀❀❀

ΙΣΠΑΝΙΑ. Τους τελευταίους μήνες, ασκήθηκαν ποινικές διώξεις εναντίον πολλών αντιφασιστών, άλλοι έχουν κληθεί για κατάθεση στα αστυνομικά τμήματα και αρκετοί έχουν καταδικαστεί και φυλακιστεί με την κατηγορία της "απρόκλητης επίθεσης". Τα "πραγματικά" περιστατικά όλων αυτών των υποθέσεων μοιάζουν γραμμένα "με καρμπόν". Nazi-σκινς καταθέτουν μηνύσεις για "απρόκλητη επίθεση", κατονομάζοντας συγ-κεκριμένους ανθρώπους με τους οποίους έχουν προηγούμενα ή ανθρώπους που είναι φακελλωμένοι απ'την αστυνομία σαν Αναρχικοί, αντιφασίστες ή "sharp" (δηλαδή "μαχητικοί αντιφασίστες"). Έτσι, πολλοί - κυρίως νεαροί - τον τελευταίο καιρό συλλαμβάνονται και κρατούνται επί αρκετές μέρες, χωρίς αποδεικτικά στοιχεία κατηγορούμενοι ότι "επιτέθηκαν" σε φασίστες. Για όλες αυτές τις "επιθέσεις", που στην ουσία δεν είναι παρά πράξεις αυτοάμυνας κι απάντηση στις ναζιστικές επιθέσεις, κατηγορούνται και συλλαμβάνονται άνθρωποι που δεν έχουν καμμία σχέση με αυτές.
Η πιο σοβαρή περίπτωση είναι η τελευταία. Ο Tito έμεινε στη φυλακή επί 21 μέρες, κατηγορούμενος ότι επιτέθηκε σ'έναν ναζί, μολονότι αποδεδειγμένα δεν συμμετείχε στο επεισόδιο.
Η αστυνομία παρουσιάζει στον τύπο όλους τους αντιφασίστες σαν "sharp" - αν και φυσικά δεν ανήκουν όλοι σ'αυτό το κίνημα - σε μια λυσαλέα προσπάθεια ποινικοποίησης του μαχητικού αντιφασιστικού κινήματος. Κάθε φορά που οι φασίστες καταγγέλλουν κάποιον, η αστυνομία συλλαμβάνει και φυλακίζει κάποιον φακελλωμένο αντιφασίστα.

❀❀❀

ΙΡΑΝ. Έντονες ανησυχίες εκφράζουν τις τελευταίες ημέρες οι ΗΠΑ για την ανάπτυξη χημικών όπλων στα ιρανικά νησιά του Περσικού κόλπου. Σύμφωνα με τις καταγγελίες των Αμερικανών, το Ιράν έχει αποθηκεύσει στα νησιά μεγάλες ποσότητες "δυαδικών" χημικών όπλων. Θυμίζουμε ότι "δυαδικές" χημικές πολεμικές ουσίες λέγονται εκείνες που, για να παράξουν τα θανατηφόρα αποτελεσματά τους, πρέπει να έρθουν σε επαφή με τις "δίδυμές" τους, αλλοιώς παραμένουν ηπ-βλαβερές. Η κύρια "δυαδική" πολεμική ουσία είναι η φαινόλη.

❀❀❀

ΜΠΟΥΡΟΥΝΤΙ. Περισσότερα από 50 άτομα έχουν ήδη χάσει τη ζωή τους σε βίαιες συγκρούσεις μεταξύ Τούτσι και Χούτου. Οι συγκρούσεις, που έχουν αρχίσει από τις αρχές του 1995, εντείνονται καθημερινά, ιδιαίτερα στην πρωτεύουσα, Μπουζουμπούρα. Η πρόσφατη αιματοχυσία στην γειτονική Ρουάντα και οι συνεχιζόμενες τραγικές συνέπειες κινδυνεύουν να επαναληφθούν και στο Μπουρούντι. Όσο για τον ΟΗΕ, φαίνεται ότι έχει αποφασίσει - για μιαν ακόμη φορά - να μην αναμειχθεί...

Πώς είδε ο τύπος το φασιστικό έγκλημα και την αντίδραση σ'αυτό ;

ΣΧΟΛΙΟ

Στα περιθώρια της εικόνας

Του ΠΑΝΤΕΛΗ ΜΠΟΥΚΑΛΑ

Αν μείνουμε στην εικόνα –αυτήν την εικόνα που εκ συστήματος προβάλλουν τα κανάλια–, τότε «όλοι είναι ίδιοι», κι «είναι όλοι βάνδαλοι, τυφλοί καταστροφείς, παθιασμένοι της βίας»: οι γαυριώντες οπαδοί των ποδοσφαιρικών ή καλαθοσφαιρικών ομάδων, οι «κουκουλοφόροι» όπως αποκαλούνται (όχι και τόσο αθώα) όσοι φορούν ένα μαντίλι δίκην μάσκας, οι «Χρυσαυγίτες», οι «αγανακτισμένοι πολίτες» (οι οποίοι όχι μόνον δεν θίγονται από την Αστυνομία παρά την υποκαθιστούν και ενίοτε την καθοδηγούν), αλλά και τα μέλη των αντιρατσιστικών κινήσεων και των δικτύων προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, άνθρωποι δηλαδή που «αντί να χτίσουν ένα σπιτάκι και να πουν καλά είναι δω», με το άνετο καθιστικό, το ουισκάκι και την τηλεόραση, νοιάζονται ακόμα για τον διπλανό τους, για τον ανήμπορο ή τον ξένο. Αν μείνουμε στην εικόνα, στο φορμαλισμό και στα έτοιμα σχήματα, τότε θα δεχτούμε το επιμελώς προωθούμενο ιδεολόγημα, ότι δηλαδή σε όλους αυτούς τους χώρους δεσπόζει μια ενόρμηση βίας, αδιαφοροποίητη και ομοιογενοποιητική. Βολεύει απίστευτα αυτή η ισοπέδωση και η βίαιη εξομοίωση των πάντων· και βολεύει προπαντός όσους θέλουν να επιβάλουν ένα καθεστώς κοινωνικής ομοιομορφίας και ιδεολογικής απνοιας, υπό τον αστερισμό της «Συμφωνίας του Σενγκέν».

Αν μείνουμε στην εικόνα, τότε όχι απλώς θα εξισώσουμε το θύμα με το θύτη, αλλά θα θεωρήσουμε ένοχο τον μαχαιρωμένο, τον καταληψία Γιάννη Σταθόπουλο, και απολύτως αθώο τον μαχαιροβγάλτη, ο οποίος παρείχε συχνά τις υπηρεσίες του στις αστυνομικές δυνάμεις, στο κυνήγι των «μαύρων προβάτων» του λαμπρού κόσμου μας, αυτών των προβάτων που σκοτώνονται δίχως πολλούς προβολείς, δίχως πολλές κουβέντες, στα σκοτεινά της συνένοχης αδιαφορίας.

Αν μείνουμε στην εικόνα, θα πιστέψουμε ότι οι πρυτανικές αρχές και το υπουργείο Δημοσίας Τάξεως (δυστυχώς, δεν μπορεί να προστεθεί εδώ ο τρίτος ενδιαφερόμενος παράγοντας, το φοιτητικό κίνημα, αφού φυτοζωεί) έχουν τον ίδιο σκοπό: να προασπίσουν το πανεπιστημιακό άσυλο. Μα δεν είναι έτσι. Οταν ο αντιπρύτανης του Παντείου ξυλοκοπείται από τους «αγανακτισμένους πολίτες» της «Χρυσής Αυγής», μπροστά στο χαιρέκακο βλέμμα των αστυνομικών, που σπεύδουν μάλιστα να κλείσουν τα παράθυρα του περιπολικού για να μην ακούνε τις φωνές του, είναι βέβαιο ότι ο κ. Βαλυράκης ουδόλως θα συγκινηθεί· εδώ δεν λέει ακόμα να πιστέψει ότι ξυλοκοπήθηκαν οι συνταξιούχοι, κι ας καταγράφτηκε ο προπηλακισμός τους από είκοσι κάμερες, κι ας ζήτησε συγγνώμη ο πρωθυπουργός του, κι ας αποπέμφθηκε ο προκάτοχός του (και) εξαιτίας αυτής της βαρβαρότητας...

ΑΠΟΨΕΙΣ

Νέων αδιέξοδο

ΦΑΙΝΕΤΑΙ πως είναι της μοίρας αυτού του τόπου να συντηρεί έναν όποιο διχασμό, για να επιβεβαιώνεται το αδιάσπαστο και η ιστορική συνέχεια της φυλής των Ελλήνων!

ΑΦΟΥ, λοιπόν, μετά από πολλές περιπέτειες και εθνικές συμφορές φτάσαμε στη δημοκρατία και στην εξαφάνιση του πολιτικού διχασμού και φανατισμού, έπρεπε να εφεύρουμε το διχασμό και τον ακραίο, μέχρι παραλογισμού, φανατισμό των γηπέδων, που βάζει φωτιές στις πόλεις και κορυφώνεται με απίστευτους βανδαλισμούς «φιλάθλων».

ΕΙΧΑΝ ξεκινήσει οι χουλιγκανισμοί από τα ποδοσφαιρικά γήπεδα, όπου η βία έγινε κυρίαρχο στοιχείο, με αποτέλεσμα να είναι αδύνατο να γίνει ποδοσφαιρική συνάντηση χωρίς την παρουσία και την επέμβαση των ΜΑΤ.

ΤΩΡΑ εισέβαλε και στα γήπεδα του μπάσκετ ο χουλιγκανισμός. Και συνέβησαν προχθές βαρβαρότητες, βανδαλισμοί, χυδαιότητες και απρέπειες χωρίς προηγούμενο.

ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ «φίλαθλοι» τα 'καψαν γιατί ηττήθηκε η ομάδα τους στη Σαραγόσα. Αλλοι «φίλαθλοι» πανηγύριζαν, όχι γιατί κέρδισε η ομάδα τους, αλλά διότι ηττήθηκε ο εχθρός τους, δηλαδή μια ελληνική ομάδα!

ΚΑΙ Η ΑΠΟΘΕΩΣΗ του παραλογισμού σημειώθηκε στη Θεσσαλονίκη, όπου η πόλη χάηκε από τους πανηγυρισμούς υπέρ της Ρεάλ Μαδρίτης, που κατατρόπωσε την πειραιώτικη ομάδα! Εκεί παραμερίστηκε ο τοπικός διχασμός και ενώθηκαν όλοι υπέρ των Ισπανών και κατά των εχθρών τους του Λεκανοπεδίου.

ΤΟ ΠΙΟ ΘΛΙΒΕΡΟ είναι ότι όλον αυτό τον παραλογισμό τον πυροδότησαν και τον συντήρησαν τη νύχτα με «ζωντανές μεταδόσεις» τα τηλεοπτικά κανάλια και οι ραδιοφωνικοί σταθμοί. Οσο οι χούλιγκαν έβλεπαν κάμερες τόσο έβαζαν φωτιές. Αλλά προηγήθηκαν κάποιοι αθλητικοί παράγοντες, που, αντί να προλάβουν το κακό, εξώθησαν με τις δηλώσεις τους τους οπαδούς τους σ' αυτές τις εκδηλώσεις.

ΧΘΕΣ, προφανώς γιατί αισθάνθηκαν ότι οι χούλιγκαν τους έκλεψαν την παράσταση, βγήκαν και πάλι στην Πατησίων και τη Συγγρού οι «γνωστοί-άγνωστοι» και τα 'καναν γυαλιά-καρφιά.

ΑΥΤΑ τα φαινόμενα ντροπής, επιτέλους πρέπει να προβληματίσουν για το πού οδηγείται η νεολαία, η οποία άλλοτε έβρισκε διέξοδο, τουλάχιστον, στα κόμματα και τις νεολαίες τους. Τώρα και η νεολαία, ένα σημαντικό μέρος της, βρίσκεται στη δίνη της γενικότερης κρίσης των αδιεξόδων. Και αυτό είναι το πιο επικίνδυνο.

Το κείμενο του Παντελή Μπουκάλα είναι από την Καθημερινή της 18/4/1995.
Το ανυπόγραφο είναι από την Ελευθεροτυπία της 17/4/1995.

ΝΑ ΔΙΑΛΥΘΟΥΝ ΟΙ ΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΣΥΜΜΟΡΙΕΣ ΜΑΖΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΜΕΤΑΚΥΛΙΣΗ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Η αποθράσυνση των φασιστικών, παρακρατικών και κρατικών μηχανισμών είναι ένα ιδαίτερα επικίνδυνο στοιχείο της κοινωνικής ζωής, είναι μια απειλή ενάντια στις δημοκρατικές καταχτήσεις και ευαισθησίες του λαού.

Η ασυδωσία με την οποία κινούνται οι μηχανισμοί αυτοί, στηρίζεται στην ουσιαστική κάλυψη, στήριξη, άμεση χρηματοδότηση και χρησιμοποίηση από τις επίσημες κρατικές, εθνικές και ξένες υπηρεσίες, καθώς και στην υπόγεια στήριξη που δίνεται από οικονομικά κέντρα ντόπια και ξενα.

Φασίστες δολοφόνοι κυκλοφορούν, απειλούν, ξυλοκοπούν και μαχαιρώνουν (!) χωρίς να ενοχλούνται από καμιά αρχή. Είναι εντελώς ενδεικτική η σιωπή για το δολοφονικό μαχαίρωμα του νεαρού καταληψία από ένα φασιστοειδές που ακούει στο όνομα Μανωλογλου και έχει την πλήρη κάλυψη μέχρι στιγμής της αστυνομίας, που σε άλλες περιπτώσεις δημιουργεί τόσο θόρυβο για ανύπαρκτες καταστάσεις. Φτάσαμε στην Ελλάδα να έχουμε τα πρώτα θύματα, από τη δράση των φασιστικών μηχανισμών.

Λίγο πριν η υπόθεση της ΜΑΒΗ, που έγινε αγώνας δρόμου για να συγκαλυφτεί, απόδειξε πως οι πουλημένοι στους ιμπεριαλιστές μηχανισμοί της πατριδοκαπηλείας και της φτηνής εθνικοφροσύνης, είναι ανά πάσα στιγμή έτοιμοι να αναλάβουν δράση, να δολοφονήσουν, να σπείρουν το εθνικιστικό δηλητήριο και να υποδαυλίσουν την επέκταση του πολέμου στα Βαλκάνια. Είναι κοινό μυστικό πως από ειδικά στρώματα ένοπλων δυνάμεων στρατολογούνται τα πιο φασιστικά στοιχεία σε τυφλές ομάδες κρούσης.

Τα ΜΑΤ ξυλοκοπούν σε κάθε ευκαιρία, οι ζητάδες και οι άλλες υπηρεσιες "προπονούνται" στις πλάτες κάθε μακρυμάλλη νέου, κάθε ξένου μεταναστη που θα τυχει να "ελεγχθει", ενώ δεν ειναι λίγες οι περιπτώσεις που όργανα της "τάξης" προπονούνται σε ζωντανούς ελεύθερους στόχους, σκοτώνονται άνθρωποι γιατι όλως τυχαίως πεφτουν και εκπυρσοκροτούν τα όπλα των αστυνομικων, και δεν γίνεται κανένας έλεγχος, καμια ανάκριση, καμιά τιμωρία. Η ζωή του αλβανού, του ξένου, του ανεργου εργάτη, του εξαθλιωμένου, δεν αξίζει τιποτα...

Το επισημο κρατος, τα κόμματα και τα ΜΜΕ καλυπτουν αυτή τη κατάσταση. Ο ξυλοδαρμός των συνταξιουχων είχε και ένα συμβολικό χαρακτηρα: τερμα με τις διαμαρτυρίες, τέρμα οι πορείες, απο δω και μπρός καταστολη και άγιος ο θεος. Είναι μια συγκεκριμένη επιλογή για την επιβολή της άγριας λιτότητας στο λαό και της ασυδοσίας και των υπερκερδών για το μεγάλο κεφάλαιο. Ηδη το υπουργειο δικαιοσύνης ετοιμάζει νόμο με το οποίο θα απαγορεύει τις συγκεντρώσεις και πορειες, θα συλλαμβάνει τους διοργανωτές.

Αλλά ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός της αγοράς, των πολυεθνικών μονοπωλίων, επιβάλλεται και με την δράση των ΜΜΕ, που πάντα βλέπουν την "Αθήνα να καίγεται", να είναι στα χέρια συμμοριών και "γνωστών - αγνώστων" και καλούν σε όλο και περισσότερη αστυνόμευση. Το αίτημα της κοινωνίας δεν μπορεί να είναι η μεγαλύτερη αστυνόμευση (πόσοι από τα σώματα ασφαλείας έχουν διασυνδέσεις με το κοινό έγκλημα, με τη διακίνηση όπλων και ναρκωτικών, ο Νηστικάκης είναι το πιο κραχτό παράδειγμα) αλλά η καταπόλεμηση της πολιτικής που γεννά την κοινωνική, οικονομική και πολιτική περιθωριοποίηση τεράστιων τμημάτων της κοινωνίας.

Οταν επιβάλλεται η δυαδική κοινωνία, τότε είναι μαθηματικά βέβαιο πως θα εμφανιστούν μια σειρά προβλήματα. Και είναι τελείως υποκριτικό από τη μια, να επικροτούνται μεγαλόφωνα και με τυμπανοκρουσίες όλες οι δυαδικές πολιτικές που καταδικάζουν στον αφανισμό, να προβάλλονται συμπεριφορές και να εξωθούνται τμήματα νεολαίας προς τα ναρκωτικά, το χουλιγκανισμό, τον κοινωνικό συμμοριτισμό, και από την άλλη να καταστέλλονται οι πιο κραυγαλέες εκδηλώσεις με ιαχές του τύπου "πάει χάλασε η κοινωνία μας, γίναμε Σικάγο"

Συνήθως όμως ξεχνιέται και ένα άλλο καθόλου ασήμαντο γεγονός: οι κυρίαρχες τάξεις έχουν κάνει

την επιλογή τους· θα πορευτούν μέσα στη κρίση προσπαθώντας να **μετακυλίσουν** όλες τις επιπτώσεις της στις πλάτες των εργαζομένων, να **μετακυλίσουν** την δυσαρέσκεια των λαικών μαζών σε ανώδυνα κανάλια. Ποια είναι αυτά; Ο εθνικισμός, ο ρατσισμός και ο ραγιαδισμός. Δοκιμασμένες συνταγές με σίγουρα αποτελέσματα έτσι και πιάσει το κόλπο. Να τσακώνονται οι λαοί και τα έθνη αναμεταξύ τους. Από το εθνικιστικό δηλητήριο να τροφοδοτούνται πλήθος απο κερδοσκοπικές δραστηριότητες. Από την ξενοφοβία και το ρατσισμό, να πληθαίνουν τα φαινόμενα διαίρεσης και αλληλοτσακώματος των τμημάτων της εργατικής τάξης, γιατί οι ξένοι πρώτα από όλα είναι εργάτες και μάλιστα το πιο άσχημα αμοιβόμενο. Με το ραγιάδικο πνεύμα, να δικαιολογείται η προσκόληση στις ξένες δυνάμεις και να καταδικάζεται κάθε σκέψη ανεξάρτητης και αυτοδύναμης υπόστασης.

Αν οι κυρίαρχες τάξεις έχουν κάνει την επιλογή τους, το ερώτημα είναι τι κάνουν μπροστά σ' αυτή τη κατάσταση οι υποτελείς τάξεις, οι εργάτες, οι φτωχοί αγρότες, οι νεολαίοι, η φτωχολογιά της πόλης; Με ποια πολιτική θα κινηθούν; Η απάντηση που εμείς δίνουμε είναι ότι κεντρικός στόχος πρέπει να είναι η αποτροπή της μετακύλισης της κρίσης. Αυτή είναι η συγκεκριμενοποίηση της πάλης ενάντια στην Νέα Τάξη Πραγμάτων στη χώρα μας. Η απάντηση που εμείς δίνουμε στηρίζεται στην δυνατότητα και την αποτελεσματικότητα του μαζικού κινήματος, της μαζικής αντίστασης να απαντήσει στην μετακύλιση της κρίσης. Η αντιμετώπιση της μετακύλισης πρέπει να γίνει υπόθεση όλων των καταπιεζόμενων μαζών, των σωματείων, των οργανώσεων, των τοπικών κινήσεων, κάθε δημοκράτη, κάθε νεολαίου. Από τον αγώνα αυτό δεν πρέπει να αποκλειστεί κανείς. Αν η ουσία της αστικής πολιτικής είναι η διαίρεση και το διχαστικό πνεύμα, η απάντηση πρέπει να στηρίζεται στην αντιστροφή του τεχνητού διαχωρισμού, στην εκτίμηση ότι πρέπει να ενωθεί και μπορεί να ενωθεί ένα μεγάλο μαζικό κίνημα αντίστασης στην μετακύλιση της κρίσης. Αυτό είναι επιτακτικό καθήκον.
Σε αυτό καλούμε όλους τους σκεπτόμενους και αντιστεκόμενους στη νεοταξική βαρβαρότητα.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΕΟΤΑΞΙΚΗΣ ΕΠΕΛΑΣΗΣ!
ΝΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΜΑΖΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΣΤΗΝ ΜΕΤΑΚΥΛΙΣΗ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ!

πολιτική ομάδα Α/συνέχεια 14/4/95

Τα όσα έγιναν το βράδυ της Παρασκευής, επιβεβαιώνουν την αναγκη, ο αγώνας ενάντια στην μετακύλιση της κρίσης όπως τον ορίσαμε, να κινηθεί σε διαφορετική κατεύθυνση από τη λογική διαφόρων αντιεξουσιαστικών κύκλων. Η πείρα έχει δείξει ότι μια αντιμετώπιση σε μειοψηφική βάση οδηγεί στα αντίθετα αποτελέσματα, περιθωριοποιεί τους αγώνες και επιτρέπει στις κυρίαρχες τάξεις να γενικεύουν την καταστολή, να αντιστρέφουν ένα γενικό κλίμα, να γκεττοποιούν και να κτυπούν ορισμένους χώρους.

15/4/95

Αναπαράξτε, διαδόστε το κείμενο αυτό. Δραστηριοποιηθείτε στην κατεύθυνση που θέτει. Πάρτε πρωτοβουλίες που να αναδεικνύουν ζητήματα που σχετίζονται με την μετακύλιση της κρίσης. Συμπαρασταθείτε σε όσους γίνονται θύματα αυτής της πολιτικής. Απαιτήστε τη διάλυση όλων φασιστικών μηχανισμών. Καταγγείλτε την συγκάλυψη της δραστηριότητας των μηχανισμών.

ΦΥΣΙΚΑ δεν συμφωνούμε με όλες τις δημοσιευόμενες απόψεις.
Ιδιαίτερα μ'εκείνες που "μετακυλίονται" από την υπερ"επαναστατικότητα" ως το εξουσιαστικό κύρος.

Νεολαία ενάντια στο Ρατσισμό στην Ευρώπη

Youth against Racism in Europe-Y.R.E.

POST RESTANTE- Παναγιώτης Γιαννόπουλος/Y.R.E.
Κεντρικό Ταχυδρομείο Αθηνών-
Τ.Κ. 10200
☎ Τηλέφωνο: 5247177

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ καταγγέλει τον τραυματισμό με μαχαίρι του 19χρονου Γιάννη Σταθόπουλου και του 20χρονου Σωτήρη Ψαθά απο το νεοφασίστα και γνωστό "αγανακτισμένο πολίτη", Θανάση Μανώλογλου. Ο Γιάννης Σταθόπουλος νοσηλεύεται σε κρίσιμη κατάσταση στην εντατική μονάδα του Ευαγγελισμού.

"Κάνε αυτό που πρέπει και ας γίνει οτιδήποτε", "Οποιος θέλει να ζήσει ας πολεμήσει", "Αίμα-Τιμή-ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ". Αυτά ήταν τα κεντρικά συνθήματα του Γ' συνεδρίου της φασιστικής οργάνωσης ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, που έγινε στις 2 Απρίλη. Αυτές οι λογικές οργανώσεων τύπου ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ ή ΣΤΟΧΟΥ ή ναζιστών θεωρητικών π.χ. Πλεύρης, οπλίζουν το χέρι τραμπούκων όπως ο Θ.Μανώλογλου.

Ο νεοφασίστας δράστης στην απολογία του στον 4ο τακτικό ανακριτή προσπάθησε να εμφανιστεί σαν "κυνηγός διαρρηκτών"και σαν "αμυνόμενος σε επίθεση 15 ατόμων".

Βρίσκεται σε εξέλιξη προσπάθεια υποβάθμισης του επεισοδίου σε συνηθισμένο και μεμονωμένο γεγονός του αστυνομικού δελτίου. Ομως δεν είναι έτσι. Η αλήθεια είναι ότι το βράδυ της Παρασκευής 7 Απρίλη, μετά από λογομαχία όταν οι δύο νέοι του φώναξαν "φασίστα σε ξέρουμε", αυτός τους καταδίωξε με μηχανάκι και όταν έφτασαν μπροστά στην κατάληψη στεγης της οδού Αλκαμένους και Ταρσού, έβγαλε μαχαίρι και τραυμάτισε σοβαρά τον ένα και πιο ελαφριά τον άλλον.

Αν ο δράστης της επίθεσης ήταν Αλβανός, σήμερα το θέμα θα ήταν πρώτο στις ειδήσεις και τις εφημερίδες. Στη συγκεκριμένη περίπτωση όμως υπήρξε μια πρωτοφανής υποβάθμιση του θέματος. Κι ας ήταν η πρώτη φορά στην Ελλάδα -μετά τη δεκαετία του '70- που είχαμε δολοφονική επίθεση νεοφασιστών σε αντιφασίστες νεολαίους.

Το γεγονός ότι οι νεοφασίστες "βγάζουν [illegible] μαχαίρια" σε συνδυασμό με την πρόσφατη αποκάλυψη οπλοστασίου της ακροδεξιάς ομάδας Παναγόπουλου στο Κουκάκι [illegible] την σύλληψη των 7 του ΜΑΒΗ στα ελληνοαλβανικά σύνορα, δείχνει ότι ο νεοφασισμός στην Ελλάδα περνάει [illegible] ένα άλλο επίπεδο, πολύ πιο επικίνδυνο από ότι ξέραμε μέχρι σήμερα.

Καταγγέλουμε επίσης την αγαστή συνεργασία Αστυνομίας και μελών της νεοφασιστικής οργάνωσης ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ το βράδυ της Παρασκευής 14 Απρίλη ενάντια στην πορεία διαμαρτυρίας που είχε καλεστεί για τον τραυματισμό του Σταθόπουλου.

Η συντριπτική πλειοψηφία των ΜΜΕ είδε τους "γνωστούς-άγνωστους" να τα "σπάνε" και δεν είδε τις 20 διμοιρίες των ΜΑΤ που απο την αρχή είχαν περικυκλώσει προκλητικά την πορεία. Δεν είδαν επίσης ότι **οι δύο απο τους τρείς συλληφθέντες που προσήχθησαν στον Εισαγγελέα, παραδόθηκαν στην Αστυνομία από τους φασίστες της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ, οι οποίοι προηγουμένως τους είχαν ξυλοφορτώσει άγρια. [illegible] μια μάλιστα από τους συλληφθέντες ήταν έγκυος!!!**

Ακόμα "δεν είδαν" τα ΜΜΕ ότι όλα αυτά έγιναν γιατί ο 19χρονος Σταθόπουλος χαροπαλεύει από το μαχαίρωμα του νεοφασίστα. Κι αν πεθάνει -πράγμα που όλοι απευχόμαστε- θα είναι ο πρώτος νεκρός από επίθεση νεοφασιστών στην πρόσφατη περίοδο στην Ελλάδα.

Η Αστυνομία και μερίδα των ΜΜΕ μετά την "επεισοδιολογία" προσπαθούν να καλλιεργήσουν στην κοινή γνώμη **κλίμα ανοχής στην ένταση της καταστολής και στην κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου.** Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Σ.Βαλυράκης το δήλωσε καθαρά: *"το κλειδί είναι το πανεπιστημιακό άσυλο"*. Είναι ο ίδιος κύριος που ζητάει φωτογραφίες και βίντεο (!!!) για να πεισθεί ότι οι συνταξιούχοι κακοποιήθηκαν. Που αύριο θα αποκαλεί "γνωστούς-άγνωστους" τους εργαζόμενους, τους μαθητές, τους φοιτητές, τους αγρότες που θα διαδηλώσουν, προκειμένου να κερδίσει με το μέρος του την κοινή γνώμη για την καταστολή αυτών των κινητοποιήσεων.

Η καλύτερη απάντηση στις φασιστικές προκλήσεις δεν μπορεί να είναι απλά η δικαστική οδός. Μια και όπως έχει αποδειχθεί μέχρι σήμερα οι νεοφασίστες διατηρούν υψηλές διασυνδέσεις με κομμάτια του κρατικού μηχανισμού (βλέπε: αποφυλάκιση Παναγόπουλου Ιούλη του '92, σχέση του ΜΑΒΗ με την ΕΥΠ Ιωαννίνων, τον υπάλληλο της ελλ. πρεσβείας στα Τίρρανα που ήταν μέλος του ΣΤΟΧΟΥ).

Χρειάζεται [illegible] οργανωμένη δράση της νεολαίας, των συνδικάτων, αλλά και του καθένα από μας, πριν να είναι αργά.

<u>Ζητάμε:</u>

1. Την παραδειγματική καταδίκη του Θ.Μανώλογλου.

2. Την άμεση απελευθέρωση όλων των συλληφθέντων για τα γεγονότα στις 14 Απρίλη.

3. Το κλείσιμο όλων των γραφείων, εφημερίδων, βιβλιοπωλείων των νεοφασιστικών οργανώσεων.

ΟΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΤΩΝ ΠΡΥΤΑΝΕΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ

"..Ομάδα ακροδεξιών μου επιτέθηκε και με προπηλάκισε έξω από τον χώρο της ΠΑΝΤΕΙΟΥ. Ζήτησα βοήθεια από τους αστυνομικούς που ήταν μπροστά κι αυτοί έκαναν ότι δεν άκουγαν και πήγαν και κλείστηκαν σε ένα περιπολικό. Οι ακροδεξιοί πετούσαν συνεχώς πέτρες στους αναρχικούς που ήταν μέσα στο ΠΑΝΤΕΙΟ και όταν το κατάγγειλα στην αστυνομία, αυτοί μου απάντησαν ότι "οι μέσα πετροβολούσαν τους έξω". Ενώ συνέβαινε το ακριβώς αντίθετο. Αν εκείνη την ώρα είχαν επέμβει οι διμοιρίες των ΜΑΤ και είχαν εμποδίσει τους ακροδεξιούς να επιτεθούν, όλα ***θα είχαν τελειώσει σχεδόν ειρηνικά στις 1.00 π.μ.*** *Γιατί οι αναρχικοί δήλωσαν πως θέλουν να αποχωρήσουν, όμως δεν μπορούσαν, αφού τους είχαν περικυκλώσει οι φασίστες. Και οι αστυνομικοί αντί να επέμβουν, παρακολουθούσαν παθητικά και πετούσαν δακρυγόνα στο προαύλιο. Ετσι* ***οι ακροδεξιοί έδρασαν με την ανοχή, αν όχι με την ενθάρρυνση της Αστυνομίας"*** (Αιμίλιος Μεταξόπουλος-αντιπρύτανης της ΠΑΝΤΕΙΟΥ στον FLASH στις 15 Απρίλη και στο ΒΗΜΑ στις 16 Απρίλη).

"Ζήτησα από τις Αστυνομικές αρχές να εγγυηθούν ότι θα τους αφήσουν να φύγουν χωρίς να προχωρήσουν σε συλλήψεις, αλλά η διαβεβαίωση τελικά δεν δόθηκε. Από τα μεσάνυχτα ως τις 2.30 το πρωί "αγανακτισμένοι πολίτες" -λέχθηκε ότι ήταν ακροδεξιοί- επιτέθηκαν με πείσμα εναντίον των αναρχικών. Εχω παράπονο από την Αστυνομία ότι ενώ θα μπορούσε να δώσει τη συγκατάθεση της ***δεν το έκανε"*** (Δ.Κιντής-πρύτανης ΑΣΟΕΕ, ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 15 Απρίλη).

"...στις προσπάθειες διαμεσολάβησης των πρυτανικών αρχών με την Αστυνομία δεχθήκαμε επιθέσεις από ομάδα νεαρών ακροδεξιών που φοβάμαι ότι θέλουν να οδηγήσουν τα πράγματα στα άκρα... ***Η ανοχή της Αστυνομίας [illegible] αυτό [illegible] φαινομενο ήταν εξαιρετικά μεγάλη"*** (Δ.Κώνστας-πρύτανης της ΠΑΝΤΕΙΟΥ, 15 Απρίλη).

Την Πέμπτη 6-4-95 το πρωί, οι δύο φίλοι Δ. Σ. και Γ. Α. ΞΥΛΟΚΟΠΗΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΘΗΚΑΝ από δύο ένστολους κρατικούς συμμορίτες, ΜΕΣΑ ΣΕ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ 3ου ΛΥΚΕΙΟΥ ΒΟΛΟΥ. Αρωγοί, θεατές και αίτιοι του ΞΥΛΟΔΑΡΜΟΥ ΚΑΙ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣΗΣ των δυο φίλων, το ΔΙΔΑΚΤΙΚΟ ΣΚΥΛΟΛΟΪ.

Οι δύο φίλοι πήγαν στο 3ο Λύκειο Βόλου για να συναντήσουν φίλο τους που σπουδάζει εκεί. Βρέθηκαν, λοιπόν, στο προαύλιο του σχολείου σε ώρα διαλλείματος. Για κακή τους τύχη, όμως, "έπεσαν" στην συνηθισμένη ΠΕΡΙΠΟΛΟ σεμνών και ηθολάγνων ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ, κοντά στις τουαλέτες του σχολείου.

Το καθηγητικό ασκέρι τους εντοπίζει (σ' αυτό βοηθά και το...προκλητικό ντύσιμό τους, που καθόλου δεν εντάσσεται στα καθορισμένα κι ευπρεπή συνολάκια του ρατσισμού και της υποκρισίας) , τους σταματά και τους ΔΙΑΤΑΖΕΙ να έρθουν μαζί τους στο γραφείο, αφού πρώτα τους χαρακτηρίσει σαν...εξωσχολικούς.

Οι δύο φίλοι "τσιμπάνε" και τους ακολουθούν. Εκεί ο Διευθυντής ή Υποδιευθυντής, ως ο-Πρώτος-των-Ρουφιάνων, τηλεφωνεί στους Ομοϊδεάτες του μπάτσους, κι αυτοί καταφτάνουν σε λίγα λεπτά.

Ένας απ' τους ένστολους τρομοκράτες ΧΤΥΠΑ τον Δ. Σ. και όταν ο Γ. Α. αντιδρά διαμαρτυρόμενος, οι μπάτσοι απειλούν να χτυπήσουν κι αυτόν.

Μετά, κι οι δυό τους οδηγήθηκαν στο...λευκό κτήριο της αν-Ασφάλειας.

Σε μια κοινωνια που διδάσκει στους απογόνους της τα πρότυπα της ΡΟΥΦΙΑΝΙΑΣ, του ΓΛΥΨΙΜΑΤΟΣ και της ΥΠΟΤΑΓΗΣ, γεγονότα σαν και το παραπάνω χάνονται στον ωκεανό της ΦΡΙΚΗΣ και της ΞΕΦΤΙΛΑΣ.

Οι Καθηγητές σ' αυτήν τη κοινωνία είναι ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ:γι' αυτό εκπαιδεύονται και σ' αυτά τα πρότυπα ορκίζονται πίστη και ισόβια υπηρεσία. Και είναι γι' αυτό άξιοι του μισθού τους..!

Είναι και οι πιστότεροι εφαρμοστές του νεότευκτου ρατσιστικού όρου "εξωσχολικό στοιχείο".

Ακόμη και η στοιχειωδέστερη έννοια του ΑΣΥΛΟΥ, που η ίδιοι οι καταπατητές του θέσπισαν, καταργείται. Ώστε αργά και σταθερά αυτή η κοινωνία να δεχτεί, αδιαμαρτύρητα, την πλήρη κατάργησή του παντού.

Νιώσαν στο πετσί τους οι δύο φίλοι τα...ΟΡΙΑ τηςΕλευθερίας, για την οποία τους μιλούν στο σχολείο. Το 'μαθαν καλά:αν η ελευθερία μπαίνει σε ΟΡΙΑ είναι γιατί Ο ΙΔΙΟΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ χρειάζεται ΔΕΣΜΑ.

Απαθής και σε αφασία οι μαθητές και μαθήτριες του 3ου Λυκείου, όταν η Αγαθή Περίπολος οδηγεί τους δύο στο γραφείο...!Χαίρονται την γαλήνη και την νιότη τους, αδιαφορώντας, για ποιό πράγμα λέτε;ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ !Του ΟΔΗΓΟΥ της ΝΙΟΤΗΣ κάποτε αλλά και ΠΑΝΤΑ.

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΑΡΟΑΙΜΑ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ & ΤΩΝ Μ.Μ.Ε.: ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΩΝΟΥΝ. ΚΙ ΟΤΑΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ, ΚΡΑΤΟΣ & Μ.Μ.Ε. ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΥΝ ΤΑ ΚΑΘΑΡΟΑΙΜΑ ΤΟΥΣ

Την Παρασκευή 7/4 το βράδυ, ο φασίστας Θ. Μανώλογλου μαχαίρωσε τους Γ. Σταθόπουλο και Σ. Ψαθά έξω από την κατάληψη της Αλκαμένους 73. Οι δυό μαχαιρωμένοι είναι μέλη της κατάληψης, δραστηριοποιημένοι στο χώρο των αναρχικών.

Ο Μανώλογλου, ζει στην πλατεία Αττικής, απειλεί αντιφασίστες γείτονές του, οι παρέες του είναι ζητάδες κι άλλα τέτοια λουλούδια ενώ έχει διακριθεί στις τάξεις των "αγανακτισμένων" που πετάνε πέτρες στους κατά καιρούς καταληψίες του Πολυτεχνείου σε συνεργασία με την αστυνομία. Δηλαδή, είναι φασίστας, άνθρωπος που λατρεύει τα όπλα, το αίμα, τη βία, τον πόλεμο.

Δεν θεωρούμε ότι το χτύπημα των δύο συντρόφων μας ανήκει σε ένα οργανωμένο σχέδιο επίθεσης των φασιστών κατά των καταλήψεων στέγης ή κατά των αναρχικών. Ήταν ένα "τυχαίο" γεγονός. Το τυχαίο σημαίνει ότι δεν ήταν οργανωμένο. Τα εισαγωγικά σημαίνουν ότι δεν έφταιγε "η ώρα η κακιά" ούτε ο οξύθυμος χαρακτήρας του φασίστα. Τα εισαγωγικά σημαίνουν ένα σωρό πράγματα.

Δεν μπορείς να μιλάς για τύχη, όταν οι φασίστες οπλοφορούν δημόσια κι ατιμώρητα, ενώ στις 17/11 η αστυνομία εισέβαλε στις καταλήψεις και συνέλαβε τους καταληψίες (μεταξύ τους και το Σταθόπουλο που είναι στην Εντατική του Ευαγγελισμού) για οπλοκατοχή, επειδή βρήκε κουζινομάχαιρα και τσεκούρια στα κατειλλημένα σπίτια.

Δεν μπορείς να μιλάς για τύχη,

όταν αστυνομία και ΜΜΕ παρουσιάζουν τους καταληψίες σαν μαχαιροβγάλτες,

όταν έχουν βαφτίσει τους αναρχικούς σε "γνωστούς-αγνώστους",

όταν έχουν καταδικάσει κάθε αντικοινοβουλευτική και αντικρατική δραστηριότητα σαν αντικοινωνική,

όταν έχουν μετατρέψει τον πόλεμο σε λογική αντίδραση,

όταν προβάλλουν τα εγκλήματα με δράστες αλλοδαπούς κι αποκρύπτουν το μηδαμινό ποσοστό της εγκληματικότητας των αλλοδαπών,

όταν απέδιδαν τη δολοφονική επιδρομή των φασιστών στην Επισκοπή στους "ξένους" και μόλις αποκαλύφθηκαν οι φασίστες του ΜΑΒΗ βιάστηκαν να θάψουν το θέμα, όταν...

Τώρα όμως, ξεπέρασαν τον εαυτό τους. Μετά το φόνο του Λ. Καυκιά στους Αγίους Ανάργυρους πριν λίγες εβδομάδες, τα ΜΜΕ ούρλιαζάν σε όλους τους τόνους ότι οι δράστες είναι αλβανοί. Η καταγωγή τους δηλαδή τα ξεκαθάριζε όλα. Το έγκλημα, το κίνητρο, την αιτία.

Τώρα, που οι παραλίγο νεκροί είναι αναρχικοί και ο παραλίγο δολοφόνος φασίστας, τα ΜΜΕ δεν χαρακτηρίζουν το δράστη με βάση την καταγωγή του αλλά ούτε και με βάση τη ζωή του και την ιδεολογία του.

Όχι μόνο δε λένε ότι είναι ένας τραμπούκος, συνεργάτης της αστυνομίας, οπαδός ενός μισότρελλου Αδόλφου, αλλά επιδεικνύουν μια πρωτοφανή για τα δεδομένα τους "διακριτικότητα". Ούτε πλάνα από το πρόσωπό του, ούτε συνεντεύξεις από τους γείτονες, ούτε "οδοιπορικό" στο "άτυχο σπιτικό".

Και σε μια εξίσου πρωτοφανή επίδειξη "δημοσιογραφικής δεοντολογίας" αναφέρουν μόνο τους ισχυρισμούς της υπεράσπισης, φτάνοντας στο σημείο να κατηγορούν τους τραυματίες για "διαρρήξεις ψιλικατζίδικων" και να μιλάνε για "επίθεση 15 ατόμων στο χοντροφασίστα".

Ο Σκάϊ, "ο ελληνικός σταθμός", έφτασε στο σημείο να ανακαλύψει την μοναδική αυτόπτη μάρτυρα που είδε το φασίστα να αμύνεται. Μόνο που οι δηλώσεις της ήταν τηλεφωνικές κι ανώνυμες, δηλαδή στημμένες.

Θυμηθείτε τις συλλήψεις αναρχικών. Εισβολές στο σπίτι του συλληφθέντα και των φίλων του, η ζωή του αναλυτικά στις οθόνες σας, εικασίες για συμμετοχή του σε οτιδήποτε έγινε μετά το '74, πολλαπλά ζουμ της κάμερας στο πρόσωπο του.

Ξέρουμε ότι οι φασίστες είναι τα "χαϊδεμένα παιδιά" της αστυνομίας, ότι οι δημοσιογράφοι μας έχουν υποσχεθεί να μας θάβουν σε κάθε ευκαιρία, ότι ο νόμος είναι λάστιχο ανάλογα με τα λεφτά και τις γνωριμίες που έχεις, ότι ο φασίστας θα είναι έξω από τη φυλακή σύντομα ενώ αν κάποιος από μας έκανε το ίδιο θα τον ξεχνούσαν μέσα.

Υποσχόμαστε ότι το αίμα του Γιάννη και του Σωτήρη δεν θα το πληρώσει μόνο ο Μανώλογλου

αλλά και τα γουρούνια με τις στολές που το βράδυ που ο Γιάννης ήταν στο χειρουργείο μας φώναζαν "να πεθάνει το κωλόπαιδο",

και τα ανθρωπάκια με τα κασσετόφωνα και τις κάμερες που όταν δεν βρίζουν εμάς, πουλάνε εθνικισμό και ρατσισμό ή αίμα και γυναικεία κορμιά,

και οι μικροί αδόλφοι που ονειρεύονται πολέμους και κρεματόρια

ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΟΛΥ ΘΥΜΩΜΕΝΟΙ
Ο ΘΥΜΟΣ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΟΡΓΗ ΚΑΙ Η ΟΡΓΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ.
ΦΑΣΙΣΤΕΣ, ΜΜΕ & ΛΟΙΠΟΙ ΣΠΟΝΣΟΡΕΣ:
ΟΛΑ ΕΔΩ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

"Το αν δέκα χιλιάδες ρωσίδες έχουν πεθάνει ή όχι από εξάντληση σκάβοντας αντιαρματικά ορύγματα δεν με ενδιαφέρει παρά μόνο εφ΄όσον τα ορύγματα αυτά που προορίζονται για την άμυνα της Γερμανίας θα έχουν τελειώσει. Οι περισσότεροι από ΄σας ξέρουν τι πάει να πεί 100 ή 500 ή 1000 πτώματα αραδιασμένα. Το να έχουμε δει αυτό το πράγμα και να έχουμε παραμείνει άψογοι - με εξαίρεση μερικές ανθρώπινες αδυναμίες - είναι ακριβώς εκείνο το κάτι που μας έχει σφυρηλατήσει μια ατσάλινη ψυχή (Χίμλερ, αρχηγός των S.S).

Το βράδυ της Παρασκευής 7/4 ο γνωστός για τις φασιστικές πεποιθήσεις και δραστηριότητες του Θανάση Μανώλογλου, έξω από το υπό κατάληψη κτίριο της οδού Αλκαμένους και Ταρσού στη πλατεία Αττικής, μαχαίρωσε εν ψυχρώ δύο αναρχικούς συντρόφους, τον Σωτήρη Ψαθά και Γιάννη Σταθόπουλο. Ο Γιάννης Σταθόπουλος νοσηλεύεται στην μονάδα εντατικής του Ευαγγελισμού σε κρίσιμη για την ζωή του κατάσταση.

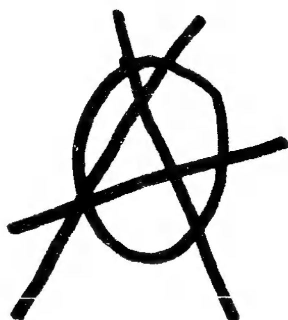
Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ, Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΙΣΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙΙ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ.

Μια ιστορική αναδρομή δείχνει ότι οι φασιστικές πρακτικές και λογικές παραμένουν οι ίδιες.
Φασισμός: Μίσος, προς το διαφορετικό, μίσος για το ξένο, μίσος για οτιδήποτε ανθίζει και αντιστέκεται ενάντια στην απόλυτη τάξη της υποταγής που θέλει να μας επιβάλει. Το μίσος αυτό οπλίζεται και δεν διστάζει ακόμα και να σκοτώσει υπενθυμίζοντας μας για άλλη μια φορά τι είναι ο φασισμός και τι διεκδικεί.

Τέτοιες πρακτικές έτσι κι αλλιώς έχει και το κράτος με τους μπάτσους, τις μυστικές του υπηρεσίες κτλ. με δολοφονίες, φυλακίσεις, βασανισμούς κάθε αντιστ εκόμενου κομματιού της κοινωνίας. Ολα αυτά τα αποκρύπτει και τα παραποιεί θέλοντα να διατηρήσει ένα προσωπείο "δημοκρατικό" και "φιλελεύθερο" αποφευγοντας έτσι κάθε ενδεχόμενη κοινωνική αναταραχή που θα μπορούσε να το κλονίσει συθέμελα. Με την ίδια [illegible] παραποιώντας τις πραγματικές διαστάσεις και του συγκεκριμένου γεγονότος.

Τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης ως αγωγός του κρατικού ολοκληρωτισμού αποδεικνύουν για άλλη μία φορά το ρόλο τους διαστρεβλώνοντας και παραπληροφορώντας. Εσπευσαν να πούν ότι πρόκειται για κλέφτες ψιλικαντζίδικων. Αποκρύπτουν τις πραγματικά πολιτικές διαστάσεις του γεγονότος δηλώνοντας ότι πρόκειται για ένα συνηθισμένο συμμοριτοπόλεμο και άλλες παρόμοιες αηδίες.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΕΚΦΑΣΙΣΜΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ
ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ - ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
14|4 ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΥΨΕΛΗΣ ΩΡΑ 6.00

Ρούγα Αναρχικών Αιγάλεω

Οι χρυσαυγίτες διαδηλώνουν για το "μακεδονικό" στον Πειραιά, πέρισυ. Στις 14-15/4/95 πέταγαν πέτρες στην ΑΣΟΕΕ και στην Πάντειο. Ο χαρακτηριστικός "μαλλιάς", τώρα, έχει κουρευτεί. Οι υπόλοιποι είναι όπως ήταν...

Λέγεται: Βασίλης Αθανασόπουλος. Είναι μπάτσος. Γεννήθηκε στην Καλαμάτα, όπου είναι γνωστός με το παρατσούκλι "Χάρος". Πριν ενάμισυ χρόνο χτύπησε συμπατριώτες του που διαμαρτύρονταν έξω από αστυνομικό τμήμα της Καλαμάτας. Είναι οργανωμένος στην ΕΠΕΝ. Στις 14/4/1995 αποπειράθηκε να δολοφονήσει την Μέλπω.

(προσφορά του Αναρχικού στον Σήφη).

